

ΠΑΡΕΜΒΛΗ

Οκτώβριος-Νοέμβριος-Δεκέμβριος 2010 • Τεύχος 95 • Τιμή τεύχους: 3€

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

Μητροπολίτης Λεμεσού,
κ. Αθανάσιος
"Το άγχος στη ζωή των
ανθρώπων σήμερα"

Αρχιμ. Ηλίας
Μαστρογιαννόπουλος
"Ο Χριστιανισμός μοιάζει
μ' ένα Σπήλαιο"

"Διαρροή εγκεφάλων"
στο εξωτερικό

ΡΕΠΟΡΤΑΖ από την έκθεση
"Ένας Έγχρωμος Κόσμος"

"Ξενιτεμένοι της πίστεως,
νοσταλγοί του Θεού"
Μεγάλοι ποιητές ομολογούν
την πίστη τους στον Θεό

Αυτά τα

Χριστούγεννα

ας κοιτάσουμε πίσω

από τα στολίδια...

...χέρια απλωμένα μας καλούν για βοήθεια!

**συνεντεύξεις
ρεπορτάζ
απόψεις
γκάλοη
Ραδιοκαταγραφές**

...η ραδιοφωνική
συντροφιά της Χ.Φ.Ε.
καταγράφει
την επικαιρότητα!

Κάθε **Σάββατο, 7-8μμ,**
στο **www.xfe.gr**
και στους **91,2 fm** της
Πειραιϊκής Εκκλησίας!

...εδώ η φωνή
μας ακούγεται
δυνατά!

www.xfe.gr
σταθερά στο μέλλον

Στην ιστοσελίδα θα βρείτε:

- Πατερικά κείμενα
- Νέα - ειδήσεις για την Χ.Φ.Ε.
- Απ-όψεις για ποικίλα θέματα
- Πνευματικά άρθρα
- Κοινωνικά άρθρα
- Επιστημονικά άρθρα
- Συνεντεύξεις
- Αφιερώματα
- Δημοσκοπήσεις
- Βίους Αγίων
- Φωτογραφίες και video δραστηριοτήτων της Χ.Φ.Ε.
- Τραγούδια και ύμνους
- Χρήσιμους συνδέσμους

επικοινωνία
xfe@xfe.gr

+ ηλεκτρονικές
εγγραφές στην
ΠΑΡΕΜΒΥΛΗ

Το σκοινί κι ο κορμός

Κάθε φορά που ακούω τη λέξη πίστη μου έρχεται στο νου μία διήγηση για κάποιο γεγονός που είχε συμβεί πριν αρκετά χρόνια κοντά στους καταρράκτες του Νι-αγάρα όταν είχε ανατραπεί ένα σκάφος.

Δύο άνθρωποι, είχαν τότε κινδυνεύσει να παρασυρθούν από τα ορμητικά νερά και να πέσουν στο γκρεμό μέχρι που διάφοροι μάρτυρες του συμβάντος κατάφεραν να τους ρίξουν ένα σκοινί, από το οποίο πιάστηκαν και οι δύο. Ο πρώτος απ' αυτούς, κρατήθηκε γερά από το σκοινί και έτσι μπόρεσαν να τον τραβήξουν στη στεριά σώο. Ο δεύτερος, βλέποντας ένα μεγάλο κορμό να επιπλέει κοντά του, δίχως πολλή σκέψη, άφησε το σκοινί και πιάστηκε από τον κορμό, γιατί του φάνηκε πιο γερό αντικείμενο και φαινομενικά πιο σίγουρο να γαντζωθεί απ' αυτό. Χάθηκε μαζί με το «στήριγμά» του...

Το σκοινί και ο κορμός. Το πρώτο ασήμαντα πιο λεπτό, πιο ευάλωτο μπροστά στο εκτόπισμα και την αίσθηση σιγουριάς του δεύτερου, είχε κάτι που δεν μπόρεσε ο άτυχος ναυαγός να διακρίνει: τη σύνδεση με την ακτή. Την επαφή με αυτούς που μπορούσαν να βοηθήσουν.

Πόσους κορμούς συναντάω καθημερινά... Πράγματα, πρόσωπα και καταστάσεις που, αν και μου δίνουν σιγουριά δεν έχουν την σύνδεση με την ακτή που σώζει. Ιδεολογίες, θεωρίες, πρότυπα. Η θεοποίηση του χρήματος και της ηδονής...

Ακόμα και η λογική, η επιστήμη και η τεχνολογία –δώρα του Θεού στον άνθρωπο- αν απολυτοποιήσω την αξία τους και τις καταστήσω «αυτάξίες», ίσως γίνουν κορμοί που παρά τον όγκο και το εκτόπισμα, με παρασύρουν, μη έχοντας αναφορά στην ακτή.

Κι όμως, μέσα στους τόσους κορμούς που υπόσχονται ότι θα μου αποκαλύψουν το νόημα της ζωής, που θα με βγάλουν από τα αδιέξοδα της καθημερινότητας, που θα μου χαρίσουν την ευτυχία και τη σωτηρία υπάρχει και η πίστη, ένα σκοινί που την άκρη του κρατάει ο Θεός. Η σύνδεση με την άλλη όχθη μέσα απ' αυτό είναι εξασφαλισμένη. Η σωτηρία σίγουρη. Ακόμα κι αν η λογική του κόσμου επιβάλλει τον κορμό, η μυστηριακή ζωή της Εκκλησίας πετάει το σκοινί σε καθένα που θέλει να περάσει απέναντι, υποσχόμενη τη σιγουριά της ακτής... Δεν μένει παρά η απόφαση.

Καλά Χριστούγεννα!

#DinaJn

Ιδιοκτήτης: Χριστιανική Φοιτητική Ένωση
Ορθόδοξο Χριστιανικό Σωματείο
Καρύτση 14 - 105 61 Αθήνα
Τηλ. - Fax: 210 32.37.154
www.xfe.gr • e-mail: xfe@xfe.gr • paremboli@xfe.gr

Διευθύνεται από συντακτική επιτροπή.
Η Σύνταξη διατηρεί το δικαίωμα να μη δημοσιεύει
ή να συντέμνει τα κείμενα κατά την κρίση της.

Εκδότης - Υπεύθυνος κατά νόμο:
Ελευθέριος Μπαλιάκος

Διευθυντής Σύνταξης:
Παναγιώτης Φαραντάτος

Συντακτική επιτροπή:
Παναγιώτης Παπαγεωργίου,
Αναστασία Μπισσάνη,
Αγγελική Καϊκάνη

Υπεύθ. Μην/ωσης:
Βασίλης Κυρβασιδής

Καλλιτεχνική επιμέλεια:
Καλλιόπη Βγόντζα, Βασίλης Πεσλής

Εκτύπωση:
«Λυχνία», Υιοί Θ. Βγόντζα
Ανδραβίδος 7, Χαμόμυθο Αχαρνάι,
Τηλ. 210 34.10.436

Τιμή τεύχους: 3€

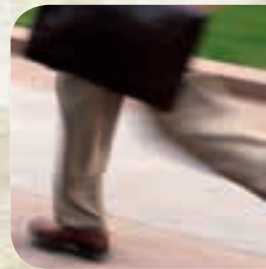
Συνδρομή Εξωτερικού: 17€ • Συνδρομή Εσωτερικού: 10€

Αριθμός δόειας: 868 • Κωδικός: 5475

Περιεχόμενα

ΟΚΤ - ΝΟΕ - ΔΕΚ 2010 | Έτος ΚΒ' | Τεύχος: 95

- 1 Σύνταξη
- 2 Περιεχόμενα
- 3 Το άγχος στη ζωή των ανθρώπων
σήμερα, Μητρ. Λεμεσού, κ. Αθανάσιος
- 6 Συνέντευξη με τον Αρχιμανδρίτη Ηλία
Μαστρογιαννόπουλο
- 9 Επί τω Κυρίω πέποιθα
- 11 Από το έπος του '40 στο σήμερα και το
αύριο
- 14 Η Ορθόδοξη Εκκλησία και στο Congo
- 18 Foyer hellénique de jeunes
- 21 "Διαρροή εγκεφάλων" στο εξωτερικό
- 24 Ξενιτεμένοι της πίστεως... νοσταλγοί
του Θεού
- 26 Η ζωή μετά το σχολείο
- 28 Μια φορά φοιτητής... για πάντα
φοιτητής
- 31 Δημήτρης Μητρόπουλος - Ο
Ιεροφάντης της μουσικής
- 34 Ένας μοναχός σε μέγεθος... σπόρου
- 37 Ψεύτικος, επίγειος Παράδεισος
- 39 Ανακύκλωση ηλεκτρικών και
ηλεκτρονικών συσκευών
- 41 Η Γέννηση
- 42 Συμβαίνουν...
- 44 Θέματα πνευματικής ζωής
- 45 Η φωνή των Πατέρων
- 46 Δραστηριότητες
- 48 Ημερολόγιο Χ.Φ.Ε.
- 49 Βιβλιοπαρουσιάσεις

ΑΓΑΠΗΤΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ

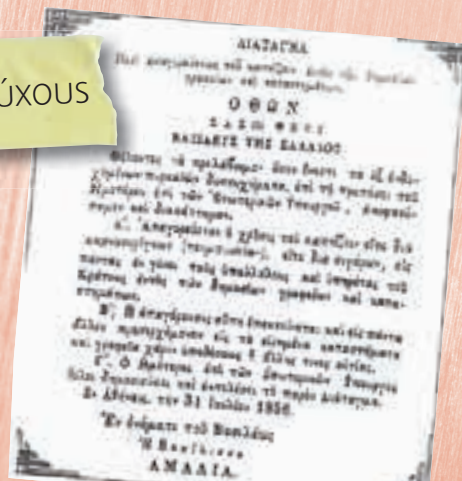
- Μην ξεχνάτε να ανανεώνετε εγκαίρως τη συνδρομή σας. Στην ετικέτα του πλαστικού φακέλου αναγράφεται η ημερομηνία λήξης της συνδρομής, π.χ. εάν γράφει 31/12/07 σημαίνει ότι οφείλεται η συνδρομή των ετών 2008, 2009 και 2010.
- Η ανανέωση της συνδρομής μπορεί να γίνει με τέσσερις τρόπους:
 - α) στα γραφεία της Χ.Φ.Ε στην Αθήνα, οδός Καρύτση 14 (4ος όροφος)
 - β) στα βιβλιοπωλεία «ΖΩΗ»: Αθήνα (Καρύτση 14), Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Λάρισα
 - γ) με ταχυδρομική επιταγή στη διεύθυνση του περιοδικού (Καρύτση 14 Τ.Κ. 105 61 Αθήνα)
 - δ) ηλεκτρονικά μέσω διαδικτύου, στην ιστοσελίδα: www.xfe.gr

Γενικά για θέματα μηχανοργάνωσης τηλεφωνείτε στο 697 6396 480

- Κάθε συνδρομή ισχύει για το ημερολογιακό έτος, δηλ. από 1/1 - 31/12. Αυτό σημαίνει ότι θα αποστέλλονται τα προηγούμενα τεύχη του έτους, εκτός αν υπάρχει διαφορετική δική σας υπόδειξη.
- Εάν για κάποιο λόγο επιθυμείτε να μην λαμβάνετε πλέον την "Παρεμβολή", ενημερώστε μας. Διαφορετικά το τεύχος θα αποστέλλεται και η συνδρομή σας θα εκκρεμεί.
- Εάν αλλάξει η διεύθυνσή σας, ενημερώστε μας εγκαίρως γράφοντάς μας και τα παλιά και τα νέα στοιχεία σας.
- Περιμένουμε τις παρατηρήσεις, τα σχόλια, τις αντιρρήσεις και τις προτάσεις σας για την "Παρεμβολή"!

Η Φωτογραφία του τεύχους

Νομίζετε ότι από 1/9/2010 επεβλήθη απαγόρευση του καπνίσματος σε δημόσιους χώρους; Λάθος, από 31/7/1856. "Διάταγμα Περί του καπνίζειν εντός των δημοσίων γραφείων και καταστημάτων".

Το άγχος στη ζωή των ανθρώπων σήμερα

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ με τον Πανιερώτατο
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΛΕΜΕΣΟΥ
κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟ

«Π»: Πανιερώτατε γιατί έχουμε τόσο άγχος σήμερα; Είναι φυσιολογικό;

-κ. Αθανάσιος: Πιστεύω ότι το άγχος που υπάρχει σήμερα είναι και αποτέλεσμα του τρόπου ζωής. Δηλαδή ο τρόπος ζωής που θέλει τον άνθρωπο να τα κάνει όλα μόνος του, να τα φέρει όλα εις πέρας, να τα κάνει όλα τέλεια, ο μη συμβιβασμός με μια τυχόν αποτυχία, η ανασφάλεια που βγαίνει μέσα από την αίσθηση της απουσίας του Θεού, όλα αυτά τα πράγματα ταλαιπωρούν τον άνθρωπο δημιουργώντας στον σημερινό άνθρωπο αυτή την κατάσταση του άγχους.

«Π»: Παρατηρούμε τα τελευταία χρόνια και μια έντονη εμφάνιση των ανατολικών θρησκειών για την καταπολέμηση το άγχους και στα πανεπιστήμια βλέπουμε αφίσες που καλούν σε μαθήματα γιόγκα, ανακάλυψη της δύναμης που κρύβεται μέσα μας κλπ. Ποια είναι η θέση της Εκκλησίας σχετικά με αυτές τις μεθόδους;

-κ. Αθανάσιος: Η μέθοδος γιόγκα δεν είναι μια απλή γυμναστική. Είναι κάποιες ψυχοσωματικές

ασκήσεις, οι οποίες συνδέονται απόλυτα με τη θρησκευτικότητα των ανατολικών θρησκειών. Είναι επικλήσεις θεοτήτων και αποτελούν μια μορφή προσευχής σε ανατολικές θεότητες. Το να φύγει το άγχος μέσα από τον άνθρωπο, δεν είναι υπόθεση απλής γυμναστικής. Πρέπει όλος ο άνθρωπος να αλλάξει την κοσμοθεωρία του και, πάνω απ' όλα, να μάθει αυτό που λέει η Εκκλησία μας «πάσαν την ζωήν ημών Χριστώ τω Θεώ παραδώμεθα». Να μάθει ο άνθρωπος αυτό το μεγάλο μάθημα, να παραδώσει και να παραθέσει στα χέρια του Θεού τον εαυτό του, τους υπόλοιπους ανθρώπους, όλη τη ζωή του, τα πάντα στο Θεό. Αν αυτό το κάνει, απαλλάσσεται απ' το άγχος. Αν δε το κάνει, χίλιες ασκήσεις γυμναστικής και να κάνει παιδί μου, απ' αλλού θα το βρει πάλι.

«Π»: Οπότε το άγχος για τη δου-
λειά, για σπουδές, για επαγγελματική
και οικονομική αποκατάσταση έχει
πνευματική ρίζα;

-κ. Αθανάσιος: Σίγουρα σχετίζε-
ται και με την πνευματική ζωή
που κάποιος βιώνει κατά τρόπο
όχι άρτιο πνευματικά, ορθόδοξο.
Βέβαια, η αλήθεια είναι ότι μπο-
ρεί να μπει κανείς στη διαδικα-
σία του άγχους χωρίς να το πά-
ρει είδηση, λόγω του σημερινού
ρυθμού της ζωής, που είναι πολύ
πιεστικός. Αν όμως ο άνθρωπος
μάθει να τα αφήνει όλα στα χέ-
ρια του Θεού και να είναι ήρεμος
και ήσυχος και να χει εμπιστο-
σύνη στην αγάπη του Θεού Πα-
τέρα μας, τότε θα μπορέσει ο άν-
θρωπος να τα αφήσει όλα στο Θεό
και να χαλαρώσει, να μην φορτώ-
νεται με έννοιες και να είναι ήρε-
μος και χωρίς άγχος.

«Π»: Ποια είναι όμως η διαχωρι-
στική γραμμή μεταξύ της άφεσης στα
χέρια του Θεού και της ραθυμίας, με-
ταξύ του εμπιστευόμενου την ζωή μου
στο Θεό και του πέφτω σε αδράνεια
και αδιαφορία;

-κ. Αθανάσιος: Η διαχωριστική
γραμμή είναι αυτή που χωρίζει
την φιλαυτία από τη φιλοδοξία.
Δηλαδή, το ότι αφήνω στο Θεό τα
πάντα δε σημαίνει ότι περιέρχο-
μαι σε μια κατάσταση ακηδίας και
δεν ενδιαφέρομαι για τίποτα. Όχι!
Κάνω τα πάντα, όσα εξαρτώνται
από εμένα, χωρίς άγχος και αφή-
νω τα υπόλοιπα στην αγάπη του
Θεού. Αν εγώ δεν κάνω τα πάντα,
όσα εξαρτώνται από μένα, ούτε ο
Θεός θα κάνει τα δικά Του. Οι Πα-
τέρες, και οι παλαιότεροι και οι
σύγχρονοι, αυτό έλεγαν: κάνε αυ-
τό που εξαρτάται από σένα, χω-
ρίς να αγχώνεσαι, με εμπιστοσύ-
νη στην αγάπη του Θεού, και στη
συνέχεια, αφού έκανες τα πάντα
και η συνείδησή σου λέει ότι
μπορούσες να κάνεις το έκανες,
άφησε τα άλλα στο Θεό.

«Π»: Η Εκκλησία με ποια μέσα
μπορεί να μας βοηθήσει να ξεπερά-
σουμε το άγχος που έχουμε καθημε-
ρινά, μικροί και μεγάλοι;

-κ. Αθανάσιος: Πρώτα απ' όλα με
τα άγια μυστήριά της τα οποία εί-
ναι περιεκτικά της θείας χάριτος.
Όταν η θεία χάρις επισκεφθεί την
ψυχή του ανθρώπου, τότε η ψυχή
ειρηνεύει, χαλαρώνει, ηρεμεί και
γίνεται πιο ανθεκτική στις πιέσεις.
Έπειτα, με την άσκηση μάς μαθαί-
νει να κόβουμε το θέλημά μας, να
γινόμαστε πιο ταπεινοί άνθρωποι,
να αποδεχόμαστε το θέλημα του
Θεού στη ζωή μας και να έχου-
με εμπιστοσύνη στην αγάπη του
Θεού. Τέλος, η Εκκλησία μας κά-
νει γνωστό το όπλο της ταπείνω-
σης. Η ταπείνωση μας βοηθά πά-
ρα πολύ στην αποφυγή του άγ-
χους γιατί μαθαίνουμε να είμα-
στε ειρηνικοί και να μη θέλουμε
όλα να μας έρχονται σύμφωνα με
το θέλημά μας, αλλά όπως τα θέ-
λει ο Θεός, με υπομονή και αγά-
πη να τα δεχόμαστε.

«Π»: Είπατε ότι θα πρέπει να ξέ-
ρουμε τις δυνάμεις μας, να είμαστε
σίγουροι ότι κάνουμε ότι περνάει απ'
το χέρι μας... Εδώ δεν τίθεται και θέ-
μα αυτογνωσίας; Να ξέρουμε δηλα-
δή τι μπορούμε και τι όχι;

-κ. Αθανάσιος: Η αυτογνωσία
στην Εκκλησία, δεν είναι η αυ-
τογνωσία των αρχαίων Ελλήνων,
των Πυθαγορείων ας πούμε. Ποια
είναι η αυτογνωσία; Αυτογνωσία
είναι να ξέρουμε για ποιο λόγο
μας έπλασε ο Θεός, ότι είμαστε
εικόνες του Θεού, ότι ο Θεός εί-
ναι ο Πατέρας μας κι έπειτα τα-
πεινά και απλά να κάνουμε αυτό
που μας λέει η συνείδησή μας. Η
συνείδησή μας να συμμαρτυρεί
ότι εντάξει, έκανα αυτό που μπο-
ρούσα. Κι αυτό που δε μπορώ να
κάνω εγώ, το κάνει η χάρις του
Θεού. Αυτό είναι το καλύτερο. Αν
αρχίζουμε και μπαίνουμε με έναν
τρόπο «ανθρώπινο» και ψυχολογι-

κό στην έννοια της αυτογνωσίας, τότε μπορεί να δημιουργήσουμε περισσότερο άγχος απ' ότi είχαμε προηγουμένως.

«Π»: Πιστεύετε πως βλέπουμε την Εκκλησία πολλές φορές ως «αγχολυτικό», μένοντας σε επιφανειακές καταστάσεις και συναισθήματα που μας ηρεμούν μεν προσωρινά, δεν καλλιεργούν όμως μια ουσιαστική σχέση με τον Θεό;

-κ. Αθανάσιος: Μπορεί να συμβαίνει και αυτό όταν ο άνθρωπος βρίσκεται σε μία νηπιακή πνευματική κατάσταση. Κι αν συμβαίνει πρέπει με τη βοήθεια του πνευματικού μας πατέρα να ωριμάσουμε. Και ωριμάζουμε μέσα από τους πολλούς και ποικίλους πειρασμούς και περιπέτειες που θα

περάσουμε ως άνθρωποι...

«Π»: Πόσο εύκολο είναι να παρακινήσεις έναν νέο άνθρωπο, που δεν έχει πολύ σχέση με την Εκκλησία, να ακολουθήσει το δρόμο της Εκκλησίας και να χρησιμοποιήσει τα μέσα της για να αντιμετωπίσει το άγχος στην καθημερινότητά του;

-κ. Αθανάσιος: Πρώτα-πρώτα πρέπει εμείς να βγούμε από το άγχος και μετά να σώσουμε τους άλλους. Να γίνουμε εμείς πράοι και ταπεινοί τη καρδιά και μετά με αγάπη και ταπείνωση προς τον αδελφό μας να του μεταφέρουμε το λόγο του Θεού και να αφήσουμε με εμπιστοσύνη στα χέρια του Θεού. Είπαμε τον λόγο. Το πότε θα καρποφορήσει αυτός ο λόγος, αυτό είναι έργο του Θεού. «Άλλος

εστίν ο σπείρων και άλλος ο θερίζων», λέει ο Χριστός. Εμείς έχουμε να σπείρουμε. Τώρα, πότε θα θερίσει ο Θεός τον σπόρο εκείνο, αυτό είναι έργο δικό Του. Εάν μπορούμε στη διαδικασία αυτή και αγχωθούμε εμείς και πούμε «μα σπέρνουμε και δε θερίζουμε», «σπέρνουμε και δεν βλέπουμε αποτέλεσμα» τότε θα κουραστούμε γρήγορα. Σπείρε εσύ τον σπόρο του Θεού ταπεινά και απλά, με αγάπη, καλοσύνη, προσφορά προς τον αδελφό σου και άσ' τα στον Θεό. Ο Θεός θα κάνει τη δουλειά Του, όπως ξέρει Εκείνος.

«Π»: Πανιερώτατε σας ευχαριστούμε πολύ.

Επιμέλεια:
Παναγιώτης Φαρανιάτος
Δικηγόρος

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΟΝ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗ ΗΛΙΑ ΜΑΣΤΡΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟ

**“Ο Χριστιανισμός μοιάζει μ’ ένα σπήλαιο.
Δεν κάνει θόρυβο από μακριά ένα
σπήλαιο. Θέλει ανίχνευση.**

**Λες και είναι επίτηδες για να
μην εντυπωσιάζει”**

«Π»: Ποιο είναι κατά τη γνώμη σας το βαθύτερο νόημα, ο σκοπός, της ενανθρώπισης του Χριστού και πώς μπορεί, στο μέτρο του δυνατού, να το προσλάβει ο ανθρώπινος νους;

π. Ηλ. Μ.: Ο Θεός δημιουργός δεν εγκατέλειψε τον άνθρωπο μετά τη δημιουργία του, δεν τον άφησε αβοήθητο. Έστειλε κατά καιρούς φωτισμένους ανθρώπους να τον καθοδηγούν και να τον εμπνέουν, τους Προφύτες κλπ.

Και στη συνέχεια δεν δίστασε να έρθει ο ίδιος ο Χριστός για να σώσει τον άνθρωπο, όχι απ’ υψιπλού, αλλά γινόμενος ο ίδιος άνθρωπος. Όταν λέμε Χριστιανισμός, εννοούμε το μυστήριο της σαρκώσεως του Θεού. Για να το προσλάβει ο ανθρώπινος νους θα μπορούσαμε να πούμε ότι ο Χριστιανισμός, είναι δυνατόν να συμβολισθεί και να εκφρασθεί με ένα σπήλαιο. Τι θέλουμε να πούμε με αυτό; Ότι είναι ένα πράγμα μυστικό, δεν εντυπωσιάζει εκ πρώτης όψε-

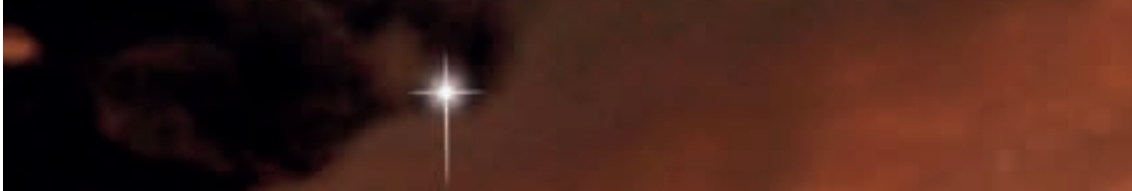
ως. Δεν είναι επιφανειακά σπουδαίο. Ο Χριστιανισμός, όπως πρωτοπαρουσιάστηκε και στις πραγματικές τους διαστάσεις είναι ένα πράγμα ταπεινό, αφανές, ήρεμο, που πρέπει να ψάξεις να το βρεις όπως ένα σπήλαιο, στην πλαγιά κάποιου βουνού, θέλει ανίχνευση. Δεν κάνει θόρυβο από μακριά ένα σπήλαιο. Είναι ένα αφανές πράγμα. Θέλει κόπο και μόχθο για να πλησιάσεις και άμα φτάσεις κοντά, πρέπει να σκύψεις για να μπεις μέσα. Είναι η απλότης ενός κλαυθμηρίζοντος βρέφους. Είναι η πτωχεία μέσα στο αχούρι ενός σταύλου, μια απίστευτη και συγκλονιστική πτωχεία και αφάνεια, η οποία λες και είναι επίτηδες για να μην ελκύει, να μην εντυπωσιάζει. Για να μπει κανείς στο Σπήλαιο, πρέπει να δει την ουσία. Ποια είναι η ουσία; Ο Θεός σαρκούται.

«Π»: Ποια σημασία έχει για τον άνθρωπο κάθε εποχής και ιδιαίτερα για τον σύγχρονο νέο το γεγονός

της γέννησης του Κυρίου;

π. Ηλ. Μ.:
Γέννηση του Θεανθρώπου! Ήρθε, έσκυψε, ταπεινώθηκε σαν βρέφος μέσα στο παχνί των ζώων, όλα αυτά για να είναι πολύ κοντά μας, πάρα πολύ κοντά μας, κάθε στιγμή. Από μία υπερβάλλουσα αγάπη, ο Θεός έσκυψε και ήλθε πολύ κοντά μας. Έγινε πολύ δικός μας, πάρα πολύ μικρός, πάρα πολύ πτωχός, για να φέρει τη νέα κατάσταση της απλότητας, γνησιότητας, ειλικρινείας, ενότητας των ψυχών των ανθρώπων. Σε μια στιγμή ηθικής, ψυχικής, μεταφυσικής κρίσης, είναι μια κατάλληλη ευκαιρία να κτυπήσει κανείς την πόρτα της Βηθλεέμ, να κοιτάξουμε κάπως καλύτερα

το Σπήλαιο της Γεννήσεως. Αυτό είναι η ουσία και ο πυρήνας και αυτό αξίζει να το ξανακοιτάξει ο σύγχρονος άνθρωπος. Θέλει ειδική προσέγγιση, ειδική προσπέλαση, δεν σου επιβάλλεται με σπουδαίες ρεκλάμες, με θριαμβολογίες, αλλά, εάν το θέλεις, εάν το λέει η καρδιά σου θα μπεις μέσα. Πρέπει να σκύψω, να ταπεινωθώ, να απεκδυθώ τον πολύ μου ορθολογισμό, τις πολλές μου εσωτερικές σκουριές, τον τρόπο ζωής που συνήθως θέλει την καλοζωία, την καλοπέραση, τον εγωισμό.

«Π»: Ο ερχομός του Ιησού που ήρθε φέρνοντας την «επί γης ειρήνη», συνοδεύτηκε από τη σφαγή 14.000 νηπίων. Δεν είναι κάπως αντιφατικό αυτό; Πώς επέτρεψε ο Θεός να καθούν τόσες αθώες ψυχές;

π. Ηλ. Μ.: Ο Θεός μας έδωσε τον νουν, το λογικό και τη βούληση, αλλά ακόμη και την ελευθερία. Ακόμη μας έδωσε το Ευαγγέλιο με τον Νόμο Του και τους Αγίους κάθε εποχής σαν υποδείγματα (μοντέλα). Από κει και πέρα δεν είναι χωροφύλακας ή τροχονόμος για να επεμβαίνει στο καθετί. Σέβεται την ελευθερία μας και μόνο αν επιμένουμε στην προσευχή, τότε Εκείνος βοηθάει με τον δικό Του τρόπο.

«Π»: Πώς θα ξεφύγουμε από την κοσμικότητα και τον φολκλορισμό

της εορτής;

π. Ηλ. Μ.: Πραγματικά πρέπει να το προσέξουμε αυτό. Η εορτή να μη γίνει συνήθεια, να μη γίνει ρουτίνα, να μη γίνει έθιμο. Θέλει απόφαση για να γλιτώσουμε από τα παραπάνω, χρειάζεται βούληση και συνεχής διαφώτιση στο περιβάλλον. Ο ταλαίπωρος άνθρωπος της εποχής μας, άμα δεν έχει ισχυρές ρίζες προσωπικό κίνητρο, άγεται και φέρεται

Δεν κάνει θόρυβο από μακριά ένα σπήλαιο. Είναι ένα αφανές πράγμα. Θέλει κόπο και μόχθο για να πλησιάσεις και άμα φτάσεις κοντά, πρέπει να σκύψεις για να μπεις μέσα. Είναι η απλότης ενός κλαυθμηρίζοντος βρέφους. Είναι η πτωχεία μέσα στο αχούρι ενός σταύλου, μια απίστευτη και συγκλονιστική πτωχεία και αφάνεια, η οποία λες και είναι επίτηδες για να μην ελκύει, να μην εντυπωσιάζει.

μέσα στα γρανάζια του μηχανισμού των συγχρόνων καταναλωτικών κοινωνιών. Εδώ όμως υπάρχει και κάποιο Σπήλαιο, που λέγεται Χριστιανισμός. Αυτό το Σπήλαιο δεν διαθέτει δημόσιες σχέσεις και εμπορική κίνηση. Δεν έχει ούτε προβολείς, ούτε megafona, ούτε τίποτε άλλο. Η προβολή του είναι η αφάνεια, είναι μια κατάστα-

ση παραγκωνισμού. Δε σε σπρώχνει να πας προς τα εκεί. Σε αφήνει σε μια απόλυτη ελευθερία. Εάν όντως θέλεις, το αποφασίζεις, το λες με όλη την καρδιά σου να πας προς τα εκεί, προς τον αποδιωγμένο Ιησού.

«Π»: Αν οι τρεις Μάγοι προσέφεραν σήμερα δώρα στον νεογέννητο Χριστό, ποια πιστεύετε ότι θα ήταν αυτά;

π. Ηλ. Μ.: Ούτε ξέρω, ούτε υποθέτω. Ο Θεός λέει στην Π. Διαθήκη: «Υιέ μου, δος μοι σην καρδίαν». Ας δώσουμε την καρδιά μας, το καλό παράδειγμά μας, την καλή ομολογία μας, σαφή και ξεκάθαρη.

«Π»: Πάτερ Ηλία σας ευχαριστούμε πολύ!

Επιμέλεια:
Ελευθέριος Μπαλάκος,
Παναγιώτης
Παπαγεωργίου

ΔΙΑΒΑΣΤΕ:

- Κολιτσάρα, Ι., «Ο Λυτρωτής», εκδ. «Ζωής»
- Τρεμπέλα, Π., «Ιησούς ο από Ναζαρέτ», εκδ. «Σωτήρ»
- Μαστρογιαννόπουλου, π. Ηλ., «Ο Λυτρωτής και ο Παράκλητος», εκδ. «Ζωής»

ΑΚΟΥΣΤΕ:

- Το Ορατόριο «ο Μεσσίας» του Χαίντελ ή κάποια χριστουγεννιάτικη καντάτα του Μπαχ.

'Επί τῷ Κυρίῳ πέποιθα (Ψαλμ. 10.1)

Ο στίχος αυτός, παρμένος από το βιβλίο των Ψαλμών είναι το φετινό σύνθημα των συνεργαζόμενων Χριστιανικών Σωματείων “Ο Απόστολος Παύλος” και σύνθημα της Χριστιανικής Φοιτητικής Ένωσης.

Ο στίχος αυτός, μέρος του δέκατου Ψαλμού του Δαβίδ, απηχεί την πίστη του Ισραηλτικού λαού στον αληθινό Θεό. Μια πίστη που προέρχεται όχι από αναζήτηση και ανακάλυψη του ανθρώπου αλλά από αποκάλυψη του Θεού. Αποκάλυψη Αυτού και του θελήματός Του. Ο Θεός αναδεικνύει τον Ισραήλ ως εκλεκτό λαό Του. Αυτός που θα ήταν η απαρχή της σχέσης του Θεού και με τα υπόλοιπα έθνη. Η πίστη-στέρεη πεποίθηση στον ζώντα και αληθινό Θεό δοκιμάστηκε στο διάβα των αιώνων, με την αποστασία των Ισραηλιτών από το θέλημά Του. Αλλά και η επιστροφή στην ευσπλαχνία Του, φάνηκε με τη μετάνοια του εκλεκτού λαού του Θεού.

Αυτά όμως που στην Π. Διαθήκη παρουσιάζονταν συγκεκαλυμμένα, στην Κ. Διαθήκη γίνονται απτά και συγκεκριμένα. Ο Θεός εισέρχεται στην ιστορία, στην καθημερινή ζωή των ανθρώπων συνομιλεί μαζί τους, κηρύττει, θεραπεύει, αποκαλύπτει στον λαό τον εαυτό Του και το θέλημά Του. Είναι ο Μοναδικός μέσα στους αιώνες που διακήρυξε για τον Εαυτό Του ότι είναι “*ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ*” (Ιωάν. 14,6). Πολλοί Τον πίστεψαν και Τον ακολούθησαν. Πρώτοι από αυτούς οι δώδεκα Απόστολοι. Αλλά και των μαθητών η πίστη κλονίστηκε. Εξάλλου ο Ιησούς ήταν και είναι “*σημεῖον ἀντιλεγόμενον*”.

Ωστόσο, με την κάθοδο του Αγ. Πνεύματος έγιναν από δειλοί ψαράδες, ένθερμοι κήρυκες του Ευαγγελίου. Για την πίστη τους αυτή διώχθηκαν και μαρτύρησαν οι Απόστολοι. Αυτή τη σταθερή πίστη στο Χριστό ομολόγησαν οι Μάρτυρες όλων των εποχών. Η πίστη αυτή ήταν η πυξίδα στη ζωή όλων των Αγίων της Εκκλησίας. Για το λόγο αυτό θα είναι πάντοτε αιώνια πρότυπά μας.

Αυτή η πίστη έχει να πει πολλά και σ' εμάς τους σημερινούς φοιτητές. Προσπαθούμε να εμβαθύνουμε σ' αυτή με την μελέτη της Αγ. Γραφής στις εβδομαδιαίες αγιογραφικές συναντήσεις μας αλλά και μέσα από άλλες ευκαιρίες καταρτισμού και λατρείας. Αυτή την πίστη θα αγωνισθούμε να κάνουμε πράξη με έργα αγάπης, μεταδίδοντας το Λόγο του Θεού προς τους αδελφούς μας στο Πανεπιστήμιο, με τον γραπτό ή προφορικό λόγο.

Ας είναι το φετινό σύνθημα εργασιών, οδοδείκτης για την **καθημερινή** ζωή του καθενός και καθεμιάς.

Καλή Ακαδημαϊκή Χρονιά!

Ελευθέριος Μπαλάκος
Απόφοιτος Ανωτάτης Εκκλησιαστικής Ακαδημίας
Φοιτητής Τμήματος Κοινωνικής Θεολογίας

Κύκλοι Μελέτης Αγ. Γραφής
Για τις Φοιτήτριες (Οδός Καρύτση 14, Αθήνα)

Κυριακή 11.00 – 12.30

Δευτέρα 19.30 – 21.00

Τρίτη 19.30 – 21.00

Για τους Φοιτητές

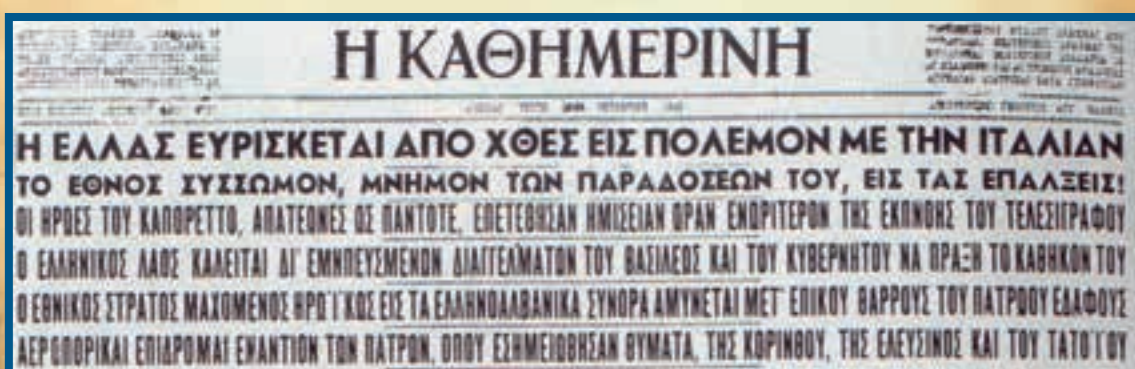
Πέμπτη 20.00 – 21.30

(Οδός Καρύτση 14, Αθήνα)

Σάββατο 18.00 – 19.30

(Οδός Κοιμήσεως Θεοτόκου 3, Μαρούσι)

Από το έπος του '40 στο δήμερα και το αύριο. Για μια πορεία με επίγνωση 70 χρόνια μετά...

Το Έθνος μάχεται. Αυτή ήταν η μοναδική φράση που κυκλοφορούσε παντού κατά την περίοδο του πολέμου του '40. Στις 28 Οκτωβρίου όλο το Έθνος, με το στόμα των τότε κυβερνόντων, απάντησε με μια καρδιά: τώρα, είναι η ώρα της μάχης. Και όλα τα ζητήματα και προβλήματα, που απασχολούσαν τον λαό μας, μπήκαν στην άκρη. Γι' αυτό και η μάχη κερδήθηκε.

Η Ιταλία της εποχής εκείνης ήταν μια υπερδύναμη. Υπερείχε

της Ελλάδος σε όλους τους τομείς, ειδικά στη στρατιωτική ισχύ. Και στους Ιταλούς στρατιώτες δεν έλειπαν, ούτε το θάρρος, ούτε οι ικανότητες. Ο Μουσολίνι έκτιζε μια νέα αυτοκρατορία και εμψύσούσε στον Ιταλικό λαό αυτοπεποίθηση. Ας μη μας φαίνεται περίεργο, η αλαζονική του στάση απέναντι στην Ελλάδα ήταν δικαιολογημένη. Το ισοζύγιο των δυνάμεων έκλεινε αμείλικτα υπέρ της γείτονος.

Αντίθετα η Ελληνική πλευρά επέ-

δειξε μια «αδικοιολόγητη» στάση, μια παράλογη συμπεριφορά. Ο Ελληνικός λαός δεν φοβήθηκε την υπεροχή του αντιπάλου και σαν έτοιμος από καιρό ύψωσε το ανάστημά του με το ξέσπασμα του πολέμου. Βέβαια και ο ίδιος ο αρχηγός του κράτους, ο Ιωάννης Μεταξάς, παρόλο που είχε σπουδάσει στη Γερμανία και ήταν Γερμανόφιλος, παρόλο που ήταν δικτάτορας της Ελλάδας και όποια απόφαση αν έπαιρνε θα μπορούσε να την

επιβάλλει στον λαό, είπε το ιστορικό ΟΧΙ. Ο Μεταξάς ήταν εκείνος, που με τέχνη προετοίμασε την άμυνα της χώρας, προγνωρίζοντας τη λαϊκή βούληση.

Αξίζει να ακούσουμε ένα απόσπασμα από τον λόγο του, την τριακοστή Οκτωβρίου του 1940, προς τους συντάκτες του αθηναϊκού τύπου. Τα λόγια του κυβερνήτη αποκαλύπτουν το σκεπτικό και το ήθος του, αλλά και αντιπροσωπεύουν το αίσθημα ολόκληρου του λαού:

«Κύριοι, Μην νομίζετε ότι η απόφασις του ΟΧΙ πάρθηκε έτσι εις μια στιγμή. Μην φαντασθήτε ότι εμπήκαμε εις τον πόλεμον αιφνιδιαστικά. Ή ότι δεν έγινε ό,τι επετρίπετο και μπορούσε να γίνη δια να τον αποφύγομεν.

Από τον περασμένο Μάιο είπα καθαρά εις τον κύριον Γκράτσι, ότι αν προσεβαλλόμεθα εις τα εθνικά κυριαρχικά μας δικαιώματα, θα αντιστάμεθα αντί πάσης θυσίας και δι' όλων των μέσων μας. Ομολογώ ότι εμπρός εις την φοβράν ευθύνην της αναμίξεως της Ελλάδος εις τέτοιον πόλεμον, έκρινα πως καθήκον μου ήτο να ιδω εάν θα ήτο δυνατόν να προφυλάξω τον τόπον αυτόν, έστω και δια παντός τρόπου, ο οποίος θα συνεβιβάζετο με τα γενικότερα συμφέροντα του Έθνους. Η Ελλάς είναι αποφασισμένη να μη προκαλέση μεν, με κανέναν τρόπον, κανένα,

αλλά και με κανένα τρόπον να μη υποκύψη. Προ παντός είναι αποφασισμένη να υπερασπίση τα εδάφη της, έστω και αν πρόκειται να πέση. Ήδη δε, η απόφασις αυτή και η πολιτική της αυτή, χάρις εις την οποίαν απροκλήτως προσεβλήθη, χάρισαν εις τον Λαόν την απόλυτον ψυχικήν ένωσίν του.

Υπάρχουν στιγμές, κατά τας οποίας ένας λαός οφείλει, αν θέλει να μείνη μεγάλος, να είναι ικανός να πολεμήση, έστω και χωρίς καμμιάν ελπίδα νίκης. Μόνον διότι πρέπει. Γνωρίζω ότι ο Ελληνικός Λαός δεν θα ήτο δυνατόν να δεχθή άλλο τι, αυτήν την στιγμήν. Διότι είναι ελεύθερος και απερίσπαστος εις την ευθυκρισίαν και την υπερηφάνειαν.»

Και ο Ελληνικός λαός βέβαια δεν έμεινε στα λόγια. Ο καθένας συνέδραμε από το πόστο του. Οι νέοι ανταποκρίθηκαν στην επιστράτευση και βάδισαν στο μέτωπο με θάρρος, περιφρονώντας τον αντίπαλο, ακόμα και τον ίδιο το θάνατο. Οι γυναίκες, ιδιαίτερα της Πίνδου, ήταν πολύτιμο δεκανίκι στη νικηφόρα πορεία. Σύσσωμη η ελληνική κοινωνία είπε το «νυν υπέρ πάντων ο αγών».

Κι ο αγώνας που ακολούθησε, ήταν αγώνας θυσίας, ολοκληρωτικός. Ο ίδιος ο Χίτλερ αναγνώριζε το θάρρος που επέδειξαν οι Έλληνες αγωνιστές και στο τέλος παρα-

δέχθηκε ότι αυτό του στοίχισε τη νίκη στον πόλεμο. Αξίζει να θυμηθούμε εδώ την εκ διαμέτρου αντίθετη περίπτωση στην ιστορία. Ο πολυνίκης γαλλικός στρατός κατελήφθη από ένα πνεύμα ηττοπάθειας το θέρος του 1940, με αποτέλεσμα την ουσιαστικά άνευ όρων παράδοση της χώρας και την πλήρη επικράτηση του Άξονα στη Δύση.

Τι ακριβώς ήταν όμως, αυτό που οδήγησε τον Μεταξά και ολόκληρο τον λαό να αρνηθούν την υποταγή και να πολεμήσουν μέχρις εσχάτων για την απόφασή τους αυτή;

Ήταν το υψηλό φρόνημα. Η πίστη σε ιδανικά. Η αγάπη για την ελευθερία.

Αυτά ήταν που έδωσαν το κουράγιο, που γέμισαν δύναμη τις καρδιές, που ενέπνευσαν το χρέος και την τιμή.

Χωρίς ανταλλάγματα και υποσχέσεις, σε αυτό τον φοβερότερο από όλους πόλεμο, η Ελλάδα ανέλαβε ολομόναχη σε ολόκληρη την ηπειρωτική Ευρώπη να αντιμετωπίσει τον φασισμό.

Και σήμερα; Δεν υπάρχει φασισμός, δεν είμαστε σε πόλεμο.

Η πραγματικότητα είναι ότι ο σημερινός, μέσος, νέος δεν συγκινείται από τους -πραγματι- υψηλούς αγώνες που εδόθησαν την εποχή εκείνη. Σε ένα βαθμό αυτό είναι αναμενόμενο. Οι συνθήκες είναι διαφορετικές, γιατί ο χρόνος

κυλάει και ποτέ ξανά δε θα υπάρξει το ίδιο ακριβώς περιβάλλον που θα δημιουργήσει τον ενθουσιασμό του τότε. Οι νέοι, τουλάχιστον σήμερα, δεν βρίσκονται στα χαρακώματα των βουνών. Αυτό δεν σημαίνει βέβαια ότι θα ξεχάσουμε, ότι δεν θα έχουμε ιστορική μνήμη. Το αντίθετο. Γιατί λαός που ξεχνά την ιστορία του, την ξαναζει πιο τραγικά.

Όμως πέρα από την πολύτιμη μνήμη, τι μπορούμε να πούμε για την πράξη; Ο νέος θέλει άμεσα εφαρμόσιμα πράγματα, θέλει να κάνει την δικιά του πορεία.

Το στοίχημα είναι αυτή η πορεία να γίνει με στόχο και όραμα. Μιλώντας για το '40, μπορούμε να διαγνώσουμε τα γνωρίσματα του λαού που αγωνίστηκε, ώστε να μπορέσουμε εμείς σήμερα να διδαχθούμε και να εμπνευστούμε.

Αλλά και πάλι, η θυσία και η αυταπάρνηση δεν σημαίνουν από μόνα τους κάτι. Η απαίτηση λοιπόν δεν πρέπει να είναι απλά για περισσότερη αγωνιστικότητα. Χρειάζονται πρώτα ιδανικά στα οποία θα πιστέψουμε. Αυτά είναι που θα μας εμπνεύσουν και θα μας ωρμάσουν. Μόνο εάν συγκλονιζόμαστε από τα πιστεύω μας θα έχουμε τις ψυχικές δυνάμεις να τολμούμε. Η πίστη σε ιδεώδη δημιουργεί το χρέος. Και η αίσθηση του χρέους αποδιώχνει τον φόβο και ανοίγει το δρόμο για θυσίες. Θυσίες όχι απαραίτητα αίματος, αλλά θυσίες καθημερινές, μέσα στη ζωή.

Είναι αξιοσημείωτο ότι τις περιόδους πριν τους Βαλκανικούς και τους Παγκοσμίους πολέμους υπήρχε μια κριτική για τη νεολαία παρόμοια με τη σημερινή. Η πνευματική ελίτ των εποχών εκείνων εξέφραζε έντονα την ανησυχία της για το κατά πόσον οι νέοι ήταν σε θέση ή είχαν τη διάθεση να αγωνιστούν για την πατρίδα. Τα γεγονότα εξελίχθηκαν έτσι, που όχι απλά διαψεύστηκαν οι φόβοι, αλλά στην περίπτωση των Βαλκανικών πολέμων διπλασιάστηκε η έκταση της Ελλάδος. Σε αντίθεση με μεγάλη μερίδα της νεολαίας της Γαλλίας, που ασπαζόμενη ιδεολογικά και φιλοσοφικά ρεύματα της εποχής της, δεν πίστεψε στον αγώνα. Αναρωτήθηκε γιατί να πολεμήσει, ρουτσοί, γιατί να κάνει θυσίες. Χρειάζεται λοιπόν και πίστη και ελπίδα.

Οι μάχες δίνονται πάντοτε. Σε διαφορετικά ίσως επίπεδα. Με διαφορετικούς εχθρούς. Με διαφορετικά μέσα. Σήμερα το έθνος μας, στην Ελλάδα και απανταχού της γης, περνάει τις δικές του δυσκολίες. Ίσως να μην συνειδητοποιούμε τα σημαντικά προβλήματα. Να μη βλέπουμε τον εχθρό. Να μας διαφεύγει ο στόχος.

Στον πόλεμο του '40 ήμασταν λίγοι και φτωχοί. Σήμερα ευημερούμε. Περνάμε (ακόμα) καλά. Ποιος όμως είναι ο προσανατολισμός μας; Ποιος είναι ο σκοπός της παιδείας, της πολιτικής, της κοινωνικής μας ζωής; Πώς ζούμε

την κληρονομιά μας;

Κάποτε οι Έλληνες δημιούργησαν φιλοσοφία, αναζήτησαν την Αλήθεια. Αυτό ήταν πολύ παλιά, σήμερα τι κάνουμε; Σήμερα περιοριζόμαστε στον ατομισμό μας. Ικανοποιούμαστε από τα υλικά αγαθά μας και τις απολαύσεις μας. Είναι ο καιρός του βολέματος και της ήσσονος προσπάθειας.

Το έθνος μάχεται. Και στον καιρό της ειρήνης πρέπει να μάχεται ακόμα πιο πολύ, για να ξεπερνά τον κίνδυνο της νωχέλειας, του ατομισμού. Να μην μας πάρει ο ύπνος της αδράνειας. Να πάμε μπροστά. Να οραματιστούμε. Κι όλοι μας ας αναβαπτίζομαστε στο πνεύμα των αγωνιστών, που ξεπερνούσαν τον εαυτό τους και προσέφεραν τα πάντα για το έθνος, για τους άλλους.

Ως κοινωνία προσώπων και όχι ως άτομα αποξενωμένα. Με οράματα. Με στόχους κοινούς. Το καλό γίνεται καλύτερο όταν το επιδιώκουμε και το ζούμε όλοι μαζί, ενωμένοι και συναγωνιζόμενοι και όχι διχασμένοι και ανταγωνιζόμενοι.

Επιμέλεια:

Παναγιώτης Παπαγεωργίου
Φοιτ. Ηλεκτρολόγων Μηχανικών
ΕΜΠ

Εισήγηση στην εκδήλωση της Χριστιανικής Ένωσης Επιστημόνων «Το έπος των Ελλήνων: 1940-1944».

Η Ορθόδοξη Εκκλησία και στο Congo

16/09/2010 απόγευμα

Μια παρέα φοιτητών συναντιέται στο Μετρό «Ευαγγελισμός» με σκοπό να παρευρεθούν στην έναρξη της έκθεσης φωτογραφίας του Αγιορείτου ιερομονάχου Θεολόγου με τίτλο “Ένας Έγχρωμος Κόσμος” με φωτογραφίες από το μακρινό **Κονγκό**.

Τι άραγε θα δουν;; Μπορεί μια εικόνα να αποτυπώσει όλα αυτά που γίνονται σε μια άλλη χώρα;; Μπορεί μια εικόνα να ‘μιλήσει’;;

1 εικόνα = 1000 λέξεις...

Φτάνουν στο Εθνικό Ίδρυμα Ερευνών. Υπάρχει κόσμος, όλοι κοιτούν, μιλούν, παρακολουθούν... Κάπου εκεί, μια παρέα έγχρωμων αδελφών μας (κληρικών και λαϊκών) συζητά. Πιο πέρα ο π. Θεολόγος. Ασκητική μορφή... Κάνουν μια βόλτα στο χώρο που

γεμίζει σιγά σιγά. Έρχονται και άλλοι... -Περάστε στο αμφιθέατρο! σε λίγο ο π. Θεολόγος θα προλογίσει την έκθεση!

Το αμφιθέατρο «Λεωνίδας Ζέρβας» γεμίζει! Ο π. Θεολόγος παίρνει τον λόγο και με γλαφυρότητα και παραστατικότητα εξιστορεί, όσα συνέβησαν, όσα συμβαίνουν και όσα με τη χάρη του Θεού θα συμβούν:

«Η μαθητεία των εθνών, η εξάπλωση δηλαδή του Ευαγγελίου του Κυρίου και η βάπτισμα στο όνομα της Παναγίας και ζωαρχικής Τριάδος είναι βασικό καθήκον όλων μας, σύμφωνα με τα τελευταία λόγια του Κυρίου επί της γης (Μτ. 28, 19). Έτσι οικοδομείται η Ορθόδοξη Εκκλησία, η Εκκλησία του Θεού ανά την οικουμένη.

Επτά χρόνια διακονώ την Μητρόπολη Κεντρίας Αφρικής μετά από πρόσκληση του Σεβασμιότατου Μητροπολίτου κ. Ιγνατίου. Μου ανέθεσε ιεραποστολική και οικοδομική εργασία στο Congo – Brazzaville και στην περιφέρεια της Kinshasa.

Με πρωτεύουσα την Brazzaville, το πρώην Γαλλικό Congo, έχει έκταση τριπλάσια της Ελλάδος και πληθυσμό περίπου τέσσερα εκατομμύρια. Τον

19^ο αιώνα μαζί με Γάλλους εξερευνητές-κατακτητές εγκαταστάθηκαν οι καθολικές και προτεσταντικές ιεραποστολές. Φέτος στις 15 Αυγούστου, η χώρα γιόρτασε 50 χρόνια ανεξαρτησίας. Ήταν ένα κομμουνιστικό κράτος, υπό ρωσική επιρροή. Στη δεκαετία του '90 όμως, ο ανταγωνισμός των μεγάλων δυνάμεων για την εκμετάλλευση των πετρελαίων έφερε τον εμφύλιο πόλεμο. Τα αποτελέσματα ήταν πολλά θύματα, πόνος, δυστυχία και μίσση. Η διακυβέρνηση πέρασε πια στα χέρια των πολυεθνικών εταιριών. Η χώρα στο μεγαλύτερο τμήμα της καλύπτεται από δάση που τα ποτίζουν οι τροπικές βροχές και οι τεράστιοι ποταμοί. Νοτιοδυτικά βρέχεται από τον Ατλαντικό, ενώ την τέμνει ο Ισημερινός.

Η γαλλική γλώσσα στη διοίκησή και στην εκπαίδευση και ο γαλλικός πολιτισμός χαρακτηρίζουν τον κοινωνικό ιστό. Εκτός της γαλλικής υπάρχουν δύο ακόμη επίσημες εθνικές γλώσσες και πολλές τοπικές.

Στο τέλος της δεκαετίας του '80 ιδρύονται τρεις ορθόδοξοι πυρήνες στις πιο μεγάλες πόλεις. Οι λίγοι ορθόδοξοι περίμεναν τη βοήθεια των εκκλησιαστικών αρχών

πάνω από δέκα χρόνια με πίστη και ελπίδα. Μετά τη σύνδεσή τους με τη Μητρόπολη Κεντρώς Αφρικής (προηγουμένως υπαγόταν στη Μητρόπολη Cameroon) και κυρίως μετά τη χειροτονία του Σεβασμιότατου Ιγνατίου, άρχισαν οι ιεραποστολικές δραστηριότητες στη χώρα.

Στην πρωτεύουσα Brazzaville, στο κέντρο της πόλεως, ολοκληρώθηκε πέρσι η ανακατασκευή σε τρίκλιτη βασιλική της Αναστάσεως, ενός παλαιού κτηρίου που στέγαζε τη Μασονική Στοά. Η Στοά είχε καταργηθεί επί κουμμουνισμού και το κτήριο παρεχωρήθη στην εκκλησία από το κράτος. Στη συνέχεια οι Μασόνοι ζήτησαν να το ξαναπάρουν πίσω. Τις δελεαστικές προτάσεις τους όμως δεν τις δέχθηκε ο Μητροπολίτης μας.

Στο Pointe Noire, δεύτερη πόλη του κράτους με ένα εκατομμύριο κατοίκους, μεγάλο λιμάνι στον Ατλαντικό, με πολλές πετρελαιοπηγές, ο Σεβασμιότατος ίδρυσε το ιεραποστολικό κέντρο του Αγ. Δημητρίου σε ευρύχωρο οικόπεδο στο κέντρο της πόλεως. Εκεί ανοικοδομείται ένας μεγάλος καθεδρικός ναός. Γύρω του έχουν χτιστεί μια μεγάλη αίθουσα που χρησιμοποιείται προσωρινά ως ναός, γραφεία, ξενώνας, χώροι για τη νεολαία και εγκαταστάσεις του ραδιοφωνικού μας σταθμού. Στο περιστέλιο του Αγ. Δημητρίου δημιουργήθηκε ένα σταυρόσχημο βαπτιστήριο όπου γίνονται τακτικά πολυάριθμες βαπτίσεις.

Πέρσι εγκαινιάστηκε ο ναός της Αναλήψεως, σε μια φτωχογειτονιά, που αντικατέστησε

το σανιδένιο πρόχειρο παράπηγμα που για χρόνια ήταν η μοναδική ενορία στο Pointe Noire. Μια τρίτη ενορία στην ίδια πόλη περιμένει να στεγαστεί στον υπό ανέγερση ναό της Αγ. Φωτεινής, σε μια πολυάνθρωπη συνοικία, του οποίου τον θεμέλιο λίθο ευλόγησε ο Μακαριότατος Πατριάρχης Αλεξανδρείας τον Σεπτέμβριο του 2007.

Πριν από έξι χρόνια ένας δεκάχρονος ορφανός λαθρεπιβάτης μέσα σε ένα τρένο, ζητώντας την προστασία μας από τους χωροφύλακες, έγινε η αφορμή να ενδιαφερθούμε για τα ορφανά και να κτισθεί το ορφανοτροφείο μας στο Dolisie, την Τρίτη πόλη του Congo. Είχε προηγηθεί εκεί η ανέγερση της Αγ. Ειρήνης και του βαπτιστηρίου της. Τα εγκαίνια του ορφανοτροφείου έγιναν από τον στοργικό Πατριάρχη μας, ο οποίος έδωσε την ιδέα και την ευλογία του να χτίσουμε εκεί δίπλα ένα σχολείο. Το Δημοτικό μας Σχολείο θα λειτουργήσει φέτος για τρίτη χρονιά με

την προσθήκη δύο απογευματινών τάξεων Γυμνασίου. Στην ίδια πόλη, με σχεδόν αζεπέραστες δυσκολίες, προσπαθούμε να κτίσουμε έναν κεντρικό ναό προς τιμή του Αγ. Νικολάου. Εκατό χιλιόμετρα ανατολικότερα, στο Νκαγι, μια πόλη με εργοστάσιο ζακχάρεως, πλησιάζει προς το τέλος η ανέγερση ενός μεγάλου οκταγωνικού ναού.

Στον βορρά της χώρας, στο Imrfomdo, ένα σημαντικό διοικητικό κέντρο, αρχίσαμε μια ιεραποστολική προσπάθεια με τη δημιουργία μιας ενορίας. Έχουμε μεγάλες προσδοκίες για τη συνέχιση του έργου εκεί.

Μια τελευταία ενορία ιδρύθηκε με πρωτοβουλία ευλαβών κα-

τηχητών 150 χιλιόμετρα από την Brazzaville στο Louingui, όπου οι πιστοί έχτισαν μια πρόχειρη εκκλησία σε ένα μεγάλο κτήμα που οι ίδιοι προσέφεραν.

Η διακονία μας συμπληρώνεται με βαπτίσεις στα ποτάμια και στα κτιστά βαπτιστήρια, με σεμινάρια ιερέων και στελεχών, κατηχήσεις, οργάνωση αθλητικών δραστηριοτήτων με τη νεολαία, χορωδίες, κηρύγματα και άλλα.

Ο σχεδιασμός και το κτίσιμο των εκκλησιών, παρά τις αντιξοότητες, ολοκληρώνεται με αγώνα. Δυσκολότερο όμως έργο είναι η διάπλαση των ψυχών των έγχρωμων αδελφών μας σε ναούς του Υψίστου. Γι' αυτό ζητώ την βοήθειά σας και κυ-

ρίως την προσευχή σας.»

Η ομιλία τελειώνει. Ανάμεικτα συναισθήματα στην ατμόσφαιρα. Συγκίνηση, ενθουσιασμός, θέληση, θαυμασμός...

Κάπου σε αυτόν τον κόσμο, τον κόσμο της οικονομικής κρίσης, της απάθειας, του ωχαδελφισμού, υπάρχουν άνθρωποι, πιστοί στο λόγο του Κυρίου μας, «**Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος**» (Ματθ.κη' 19), που αγωνίζονται να κάνουν το αύριο τον αδελφών μας καλύτερο. Καλύτερο υλικά, αλλά πρωτίστως πνευματικά! Πώς αλλιώς; αφού ζωή με Χριστό, είναι ζωή γε-

μάτη!!!

«Γιατί τόσους φακέλους έλαβα γεμάτους σύννεφα και θύελλες Που διψώ ένα στόμα να μου πει: ουρανός, και να πλεύσουμε μαζί στο δέλτα των ελπίδων» Οδ. Ελύτης

Οι άνθρωποι στο Κονγκό, δε διψούν και δεν πεινούν, μόνο σωματικά, διψούν και πεινούν πνευματικά. Διψά η ψυχή τους να γεμίσει με Χριστό! Διψά η καρδιά τους να ελπίσει, να πιστέψει...

Επιμέλεια:

Αγγελική Καλκάνη

φοιτήτρια Ηλεκτρολόγος Μηχανικός

© Μηχανικός Υπολογιστών ΕΜΠ

Foyer hellénique de jeunes

Συνέντευξη με τον
π. Παναγιώτη Ξενιτέλη,
διευθυντή της ελληνικής
φοιτητικής εστίας της
Μητροπόλεως Γαλλίας.

«Π»: Μια ελληνική φοιτητική εστία και ταυτόχρονα ελληνικό σχολείο στο Παρίσι. Πείτε μας δυο λόγια για την ιστορία και τη διπλή ιδιότητα αυτού του χώρου.

-π. Π. Ξ.: Καταρχάς να πούμε ότι αυτός ο χώρος είναι δωρεά της οικογενείας Μπούντα, μιας επιφανούς οικογένειας ομογενών, που έμενε εδώ στο Παρίσι. Το 1969 άρχισε να ανεγείρεται αυτός ο χώρος κατόπιν ενεργειών του πρώτου Μητροπολίτου Γαλλίας, Μελέτιου Καραμπίνη ώστε να λειτουργήσει ως ίδρυμα νεότητας. Την 1^η Μαΐου 1969 έγιναν τα εγκαίνια και ξεκίνησε να λειτουργεί ως σχολείο. Δηλαδή, έφεραν τα παιδιά τους οι Έλληνες μετανάστες στην πρόνοια της Εκκλησίας στην ηλικία των 5 ετών και έμεναν εδώ τα παιδιά έως τα 17 τους χρόνια. Εξαιτίας των δυσκολιών της μετανάστευσης οι γονείς εμπιστεύονταν τα παιδιά τους στην Εκκλησία και η Μητρόπολη αναλάμβανε τη εκπαίδευση και τη διαμονή τους.

Το πρώι το σχολείο ακολουθούσε το γαλλικό πρόγραμμα σπουδών, το μεσημέρι έτρωγαν στην τραπεζαρία και ξεκουράζονταν στα δωμάτια και το απόγευμα γινόταν το ελληνικό σχολείο. Τα σαββατοκύριακα τα παιδιά είχαν τη δυνατότητα να πηγαίνουν να βλέπουν τους γονείς τους, τα περισσότερα όμως έμεναν εδώ. Αυτό γινόταν από το 1969 έως το 1997.

Το 1997 ξεκίνησε μια νέα πρωτοβουλία. Το ίδρυμα νεότητας μετατράπηκε σε φοιτητική εστία και φιλοξενεί φοιτητές και φοιτήτριες από την Ελλάδα που έρχονται για σπουδές στο Παρίσι. Το ελληνικό σχολείο, βέβαια συνέχισε και συνεχίζει να λειτουργεί μέχρι σήμερα με τη μέριμνα και τη φροντίδα της Μητρόπολης Γαλλίας με βάση το ελληνικό πρόγραμμα σπουδών. Σήμερα φοιτούν στο σχολείο 76 μαθητές όλων των βαθμίδων(προσχολικής και σχολικής εκπαίδευσης) και είναι παιδιά των Ελλήνων ομογενών που ζουν στο Παρίσι.

Επίσης, διαμένουν 80 φοιτη-

τές και φοιτήτριες από την Ελλάδα και την Κύπρο: προπτυχιακοί, μεταπτυχιακοί, διδακτορικοί και φοιτητές erasmus.

«Π»: Υπάρχει κάτι ανάλογο στην Ευρώπη; Με άλλα λόγια, από τις υπόλοιπες μητροπόλεις του Οικουμενικού Πατριαρχείου στη δυτική Ευρώπη υπάρχει κάποια που να συντηρεί μια εστία για τους φοιτητές που έρχονται από την Ελλάδα και σπουδάζουν εκεί;

-π. Π. Ξ.: Όχι. Σ' αυτή την περίπτωση κατέχει τα πρωτεία η Μητρόπολη Γαλλίας, και για την προνοητικότητα αλλά και για την πρόνοια προς τη μαθητιώσα και σπουδάζουσα νεολαία.

«Π»: Η Γαλλία είναι λαϊκό κράτος. Δηλαδή δεν έχει κάποια «επίσημη» θρησκεία. Αυτό βοηθά ή δυσχεραίνει το έργο σας εδώ;

-π. Π. Ξ.: Υπάρχει όντως ο διαχωρισμός κράτους-Εκκλησίας εδώ. Όχι όμως με την έννοια που το λέμε στην Ελλάδα. Εδώ οι ρόλοι είναι διακριτοί και υπάρχει σεβασμός. Δηλαδή είναι αυτό που λέει ο λόγος του Κυρίου «τα του Καίσαρος τω Καίσαρι και τα του Θεού τω Θεώ». Αυτό δε δεσμεύ-

ει, ίσα-ίσα είναι καλύτερο. Ξέρεις ότι ο άνθρωπος που έρχεται το κάνει ενσυνείδητα και το κάνει για την Εκκλησία, κι εκείνη την ώρα μπορείς να του δώσεις τα πάντα, να του δείξεις ποια είναι Ορθοδοξία και όσον αφορά εμάς να του δείξεις ποιος είναι ο Έλληνας. Αυτό το βλέπουμε και στην πράξη εδώ στην Μητρόπολη Γαλλίας που έχουμε ενορίες που είναι μόνο Γαλλόφωνες, μολονότι ανήκουν στην ορθόδοξη ελληνική Μητρόπολη. Μάλιστα, κάτι άλλο που ζω εγώ στον Μητροπολιτικό ναό του Αγίου Στεφάνου είναι ότι έχουμε είκοσι με τριάντα βαπτίσεις Γάλλων το χρόνο. Όχι γαλλόφωνων ελληνικής καταγωγής, αλλά Γάλλων που γνώρισαν την Ορθοδοξία! Άρα όλο αυτό δεν αποτελεί εμπόδιο, ίσα-ίσα μας δίνει κουράγιο μέσα από τα παραδείγματα που είπαμε να δώσουμε τη μαρτυρία του Χριστού, της Ορθόδοξου Πίστεως.

«Π»: Κάτι που κάνει εντύπωση σε εμάς που έχουμε στο μυαλό μας την ελλαδική πραγματικότητα είναι το γεγονός ότι οι διαφορές ορθόδοξης κοινότητες εδώ στο Παρίσι δεν υπάγονται σε έναν μόνον Μητροπολίτη. Σήμερα υπάρχουν πέντε μητροπολίτες Γαλλίας, ο καθένας από τους οποίους έχει σταλεί από διαφορετικό Πατριαρχείο ή Σύνοδο του εξωτερικού.

-π. Π. Ξ.: Αυτό είναι όντως ένα πρόβλημα, εκκλησιαστικά και πρακτικά. Θα είναι μάλιστα ένα από τα κεντρικά θέματα συζήτησης της μελλούσης παγκοσμίου διορθόδοξου συνόδου που πρόκειται να συγκληθεί μέσα στα επόμενα δυο-τρία χρόνια, στην Κωνσταντινούπολη.

«Π»: Εννοείτε το το

Θέμα της Διασποράς;

-π. Π. Ξ.: Ακριβώς.

«Π»: Πώς όμως δημιουργήθηκε το

ζήτημα;

-π. Π. Ξ.: Στις Εκκλησίες της Ευρώπης που κάποτε ήταν ακέφαλες και δεν είχαν ποιμένα ή ιδρύθηκαν από μετανάστες, Έλληνες ως επί το πλείστον, η Εκκλησία θέλοντας να δείξει τη μέριμνά της για τους μετανάστες και για τους ανθρώπους που είναι μακράν της πατρίδος και της Εκκλησίας τους όρισε να έχουν έναν κληρικό. Βέβαια, μετά έγιναν ολόκληρες ορθόδοξες κοινότητες. Το ίδιο πά-
λι ενδιαφέρον έδει-

ξαν και οι άλλες κατά τόπους ορθόδοξες Εκκλησίες, π.χ. οι Ρώσοι για τη ρωσική διασπορά.

Αυτό βέβαια έχει σαν αποτέλεσμα να έχουμε στο Παρίσι, σήμερα,

έξι Ορθόδοξους Επισκόπους Γαλλίας. Αυτό δημιουργεί ένα πρόβλημα όσον αφορά την κανονικότητα της Ορθοδοξίας. Ωστόσο, για τους κληρικούς -Ρώσους, Έλληνες, Ρουμάνους κλπ- δεν αποτελεί πρόβλημα. Ίσα-ίσα ο καθένας θέλει να δείξει την αφοσίωση του στην τοπική Εκκλησία που τον απέστειλε, να κηρύξει στον κόσμο τον λόγο του Θεού και να κάνει πράξη την αγάπη προς τον άνθρωπο, τον πλησίον.

«Π»: Σας ευχαριστώ πολύ. Καλή δύναμη στο έργο σας!

Επιμέλεια:

Θανάσης Παπαρούπας

Φοιτητής Ιστορίας-Αρχαιολογίας

Φιλοσοφικής Αθηνών

Ελλάδα 1960

«Διαρροή εργατικών χεριών» στο εξωτερικό

Ελλάδα 2010

«Διαρροή εγκεφάλων» στο εξωτερικό

Κάθε άνθρωπος, πόσο μάλλον ένας νέος, έχει την τάση να υπερασπίζεται τα όνειρά του και να κάνει το καθετί για να τα πραγματοποιήσει. Αυτό ισχύει και στην περίπτωση του επαγγέλματος. Όταν τα πράγματα δεν έρχονται έτσι όπως τα φανταζόταν, ψάχνει να βρει εναλλακτικές διεξόδους. Αναφέρονται φυσικά στο φαινόμενο της αναζήτησης εργασίας σε μία ξένη χώρα, που στην περίπτωση της χώρας μας, έχει πάρει μεγάλες διαστάσεις τα τελευταία χρόνια και έχει γίνει αντικείμενο διαφόρων ερευνών.

Η τωρινή κατάσταση σε νούμερα

Σύμφωνα με έρευνα¹ που δημοσιεύθηκε στις 29.08.2010 σε γνωστή εφημερίδα, **επτά στους δέκα Έλληνες (73,6%), οι οποίοι είτε έχουν ολοκληρώσει είτε ολοκληρώνουν τις σπουδές τους, θα εγκατέλειπαν ευχαρίστως την Ελλάδα για μια δουλειά στο εξωτερικό, ενώ οι μισοί (42%) από αυτούς έχουν ήδη προβεί και στις σχετικές ενέργειες.** Επιπλέον, το 66,4% δηλώνει ότι είναι πρόθυμο να εργαστεί στο εξωτερικό για να έχει καλύτερη ποιότητα ζωής συνολικά, το 44,7% για να βρει μια καλή δουλειά και το 32,6% για να διασφαλίσει περισσότερη αξιοκρατία στην εξέλιξή του. Μάλιστα, το 60,7% δηλώνει ότι θα προτιμούσε μια θέση εργασίας με προοπτική καριέρας στο εξωτερικό παρά μια μόνιμη θέση εργασίας στον ιδιωτικό ή στο δημόσιο τομέα στην Ελλάδα.

Το 54,9% των νέων, σύμφωνα με τη δημοσκόπηση, θεωρεί ότι στην Ελλάδα έχει αρχίσει να αναπτύσσεται σήμερα ένα μεταναστευτικό ρεύμα αντίστοιχο με εκείνο της δεκαετίας του '60. Στην πλειονότητά τους (64,1%), **οι νέοι που συμμετείχαν στην έρευνα, εκφράζουν την πεποίθηση ότι δεν μπορούν να εκπληρώσουν τα όνειρα και τους επαγγελματικούς τους στόχους στην Ελλάδα.**

Ακόμα πιο ενδιαφέροντα είναι τα αποτελέσματα της έρευνας² που δημοσιοποίησε το Μάιο η Ερευνητική Μονάδα Περιφερειακής Ανάπτυξης και Πολιτικής του Πανεπιστημίου Μακεδονίας (ΕΜΠΑΠ), με επιστημονικό υπεύθυνο τον κ. Λόη Λαμπριανίδη. Προκύπτει ότι από τους έλληνες πτυχιούχους ΑΕΙ που εργάστηκαν στο εξωτερικό τα τελευταία χρόνια, το 15,9% επέστρεψε στην Ελλάδα, ενώ το 84,1% προτίμησε να μείνει στο εξωτερικό. Σύμφωνα με την έρευνα, το 81% των ελλήνων επιστημόνων ασχολείται κυρίως με τους τομείς όπως η οικονομία-διοίκηση επιχειρήσεων και τα νομικά (33%), ο προγραμματισμός ηλεκτρονικών υπολογιστών, η φυσική και η χημεία (25%), ενώ αρκετοί είναι και οι μηχανικοί (23%). Ένα σημαντικό εύρημα

της έρευνας είναι ότι **περίπου το 70%, πριν εργαστεί στο εξωτερικό, δεν επιχειρήσε καν να αναζητήσει εργασία στην Ελλάδα.**

Οι «χώρες φυγής» που κυρίως προτιμούνται είναι η Βρετανία (31,7%) και οι ΗΠΑ (28,7%), ενώ η Γερμανία έρχεται τρίτη στη σειρά προτίμησης (6,6%) με τέταρτη την Ελβετία. Οι Έλληνες πτυχιούχοι του εξωτερικού εργάζονται σε 532 πόλεις. Πρώτο σε ελληνικό επιστημονικό πληθυσμό είναι το Λονδίνο και ακολουθούν, κατά σειρά, η Νέα Υόρκη, οι Βρυξέλλες, η Βοστώνη, το Παρίσι, η Γενεύη, το

Μόναχο, η Ουάσιγκτον, η Ζυρίχη και το Σικάγο.

Για να ολοκληρωθεί το κομμάτι αυτό της συνοπτικής παρουσίας πρόσφατων ερευνών πάνω στο θέμα, αξίζει να αναφερθεί ότι, σύμφωνα πάντα με την έρευνα της ΕΜΠΑΠ, το 68,4% των πτυχιούχων που εργάζονται στο εξωτερικό έχει ετήσιο εισόδημα μεγαλύτερο από 40.000 ευρώ. Στην Ελλάδα το ποσοστό των πτυχιούχων που κερδίζουν περισσότερα από 40.000 ευρώ είναι σχεδόν το μισό (34,4%)!

Γιατί φεύγουμε;

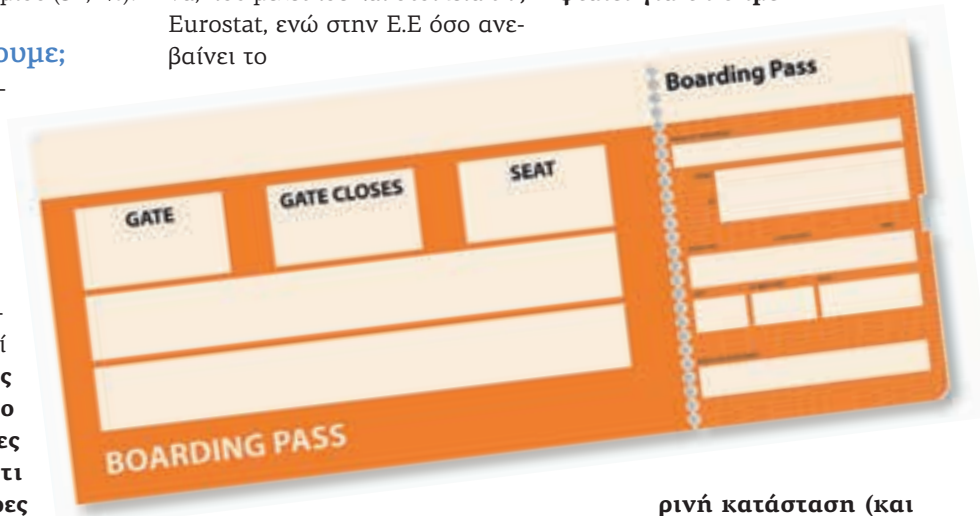
Όπως είδαμε πα-
ραπάνω, στις απα-
ντήσεις που δόθη-
καν απεικονίζονται
ανάγλυφα η αγωνία
των νέων για το μέ-
λλον και η απογοήτευ-
σή τους για την κατά-
σταση που επικρατεί
στην αγορά. **Ο κύριος
λόγος για τον οποίο
στρέφονται σε ξένες
χώρες είναι το ότι
εκεί έχουν καλύτερες
προοπτικές εξέλιξης,**
μπορούν να επιτύχουν
τους επαγγελματικούς τους στό-
χους και να αποκτήσουν καλύτε-
ρη ποιότητα ζωής. Με λίγα λόγια,
πηγαίνουν εκεί όπου πιστεύουν ότι
μπορούν να πραγματοποιήσουν
τα όνειρά τους! Εξίσου σημαντι-
κές αιτίες είναι και το γεγονός ότι
σε άλλες χώρες υπάρχει **αξιοκρα-
τία στην εξέλιξη, καλύτερες οι-
κονομικές απολαβές, ενδιαφέ-
ρον για εργασία,** καθώς και η **δυ-
νατότητα απόκτησης εξειδικευ-
μένων γνώσεων,** πράγματα που
στην Ελλάδα (τουλάχιστον με τις
υπάρχουσες καταστάσεις) δεν μπο-
ρούν να βρουν.

Ωστόσο, ο κ. Λαμπριανίδης έχει
να δώσει περαιτέρω εξηγήσεις: **«Η
βασική αιτία διαρροής εγκε-
φάλων είναι ότι η Ελλάδα δεν
έχει μετακινηθεί στην αλυσί-
δα παραγωγής της αξίας, ώστε**

**να παράγει πιο σύνθετα προϊό-
ντα και υπηρεσίες** (έντασης γνώ-
σης/τεχνολογίας). Συνεπώς η δι-
αρροή εγκεφάλων δεν είναι απόρ-
ροια της **υπερπροσφοράς πτυχι-
ούχων³,** όπως πιστεύουν πολλοί,
αλλά της χαμηλής

ζήτησης για επιστημονικό προ-
σωπικό στην ελληνική αγορά εργα-
σίας (η Ελλάδα διαθέτει το μεγαλύ-
τερο ποσοστό -περίπου 30%- άνερ-
γων πτυχιούχων στην Ευρωπαϊκή
Ένωση)». Σύμφωνα με την έρευ-
να, που μελέτησε και στοιχεία της
Eurostat, ενώ στην Ε.Ε όσο ανε-
βαίνει το

στηρίζουν τη χώρα τους στέλνο-
ντας εμβάσματα και πραγματοποι-
ώντας μεγάλες δωρεές που απο-
τελούνταν σανίδα σωτηρίας για τη
χώρα. Βέβαια, ως θετική συνέπεια
αυτής της μετανάστευσης των επι-
στημόνων, μπορούμε τώρα να δού-
με τη δυνατότητα μετάδοσης της
ορθόδοξης πίστης μας στις χώρες
υποδοχής τους, όπως στην αρχαι-
ότητα οι ελληνικές αποικίες μετέ-
διδαν τον ελληνικό πολιτισμό στα
ξένα περιβάλλοντα. **Όποιος και αν
φταίει για τη σημε-**

μορφωτικό
επίπεδο, ο μέσος όρος των ποσο-
στών ανεργίας πέφτει, στην Ελλά-
δα αυτό δε συμβαίνει.

Και τώρα τι κάνουμε;

Το θλιβερότερο όλων είναι το
αντίκτυπο της όλης κατάστασης
στη χώρα μας. Ας αναλογιστούμε
λίγο την κατάσταση σφαιρικά: Η
Ελλάδα κάνει μια μεγάλη επένδυ-
ση με τη δωρεάν παιδεία και δεν
παίρνει τίποτα πίσω, αφού δεν
μπορεί να αξιοποιήσει τα ίδια της
τα παιδιά. Εκείνα φεύγοντας ρί-
χνουν μαύρη πέτρα πίσω τους,
ενώ αρκετά δηλώνουν ότι δε θέ-
λουν να την ξαναδούν στα μάτια
τους! Και αυτό είναι το πιο άσχη-
μο στην όλη κατάσταση... Οι μετα-
νάστες του 1960 είχαν όνειρό τους
κάποια στιγμή να επιστρέψουν. Και
αν ακόμα κάτι τέτοιο δε γινόταν
εφικτό στο μέλλον, δεν έπαυαν να

**ρινή κατάσταση (και
μπορούμε να παρουσιάσου-
με πολλές κατηγορίες που εί-
ναι ευσταθείς), η λύση παρα-
μένει στα χέρια του καθενός
μας για να μπορέσει να ανα-
πτυχθεί οικονομικά και πνευ-
ματικά η χώρα. Αν και εμείς οι
ίδιοι την εγκαταλείψουμε, τότε
δεν υπάρχει πια καμιά ελπίδα.**

Είναι τελικά η «φυγή» στο εξω-
τερικό ο μόνος τρόπος αντιμετώπι-
σης της δύσκολης κατάστασης που
κλινόμαστε να αντιμετωπίσουμε
σήμερα οι νέοι; Σίγουρα είναι μία
λύση, αλλά δεν είναι η μοναδική,
όπως παρουσιάζεται... Είναι αλή-
θεια ότι όσοι επιθυμούν να εισέλ-
θουν στην αγορά εργασίας τώρα,
αντιμετωπίζουν αυξημένες δυσκο-
λίες και η απαισιοδοξία είναι ανα-
πόφευκτη. Όμως **με το κατάλλη-
λο εκπαιδευτικό υπόβαθρο, τις
σωστές επιλογές επαγγελματι-
κού προσανατολισμού και όρε-**

ξη για δουλειά, ο καθένας έχει τη δυνατότητα για γρήγορη οικονομική και εργασιακή εξέλιξη.

Οι περίοδοι κρίσης μπορεί να μετατραπούν και σε περιόδους ευκαιριών. Σύμφωνα με την κ. Νάνσυ Παπαλεξανδρή (καθηγήτρια και διευθύντρια του μεταπτυχιακού τμήματος στη Διοίκηση Ανθρωπίνου Δυναμικού του ΟΠΑ), «υπάρχει πάντα ενδιαφέρον από τους εργοδότες για νέα ταλαντούχα άτομα, καθώς, ακόμα και σε περιόδους κρίσης, υπάρχουν επιχειρήσεις που αναπτύσσουν νέες δραστηριότητες». Κάτι που ίσως δεν αναφέρεται συχνά, αλλά αποτελεί γενική αλήθεια είναι ότι **η κρίση, εκτός από προβλήματα, θα φέρει ευκαιρίες και στοιχήματα, ανατροπές!** Όπου και αν επιλέξει να ζήσει ο καθένας, πρέπει να ξέρει ότι οι ευκαιρίες φτιάχνονται και από εμάς τους ίδιους, πρέπει να αναζητούμε νέες οδούς.

Προσωπικά, αρνούμαι να αποδεχτώ τη «μαύρη» κατάσταση που τόσο έντονα προβάλλεται και που αρκετοί νέοι της εποχής μας χρησιμοποιούν σαν δικαιολογία της προσωπικής τους οκνηρίας και αναβολής ανάληψης των υποχρεώσεών τους. **Ιδανική κοινωνία δεν υπάρχει πουθενά! Αυτό που πρέπει να κάνει ο καθένας είναι να ιεραρχήσει τις προτεραιότητές του και να βρει τη λύση που ταιριάζει καλύτερα σε εκείνον.** Το σίγουρο είναι ότι αυτή η λύση απαιτεί πολύ προσωπική δουλειά, προετοιμασία και κούραση από μέρους του, είτε επιλέξει να μείνει στην Ελλάδα είτε στραφεί προς άλλες χώρες. Όταν όλα όμως γίνονται με κάποιο στόχο, παρά τις δυσκολίες, υπάρχει μία προσωπική ικανοποίηση και ευτυχία που δεν είναι απαραίτητο να πηγάζει από το εργασιακό περιβάλλον, αλλά μπορεί να αναζητηθεί στο οικο-

γενειακό ή φιλικό.

Κανείς δεν είπε ότι η ζωή είναι εύκολη, ούτε ότι πρέπει να αναζητάμε πάντα τις εύκολες λύσεις στα προβλήματά μας. Η ζωή είναι ένας αγώνας με πολλά εμπόδια, τα οποία με τη βοήθεια του Θεού ξεπερνιούνται όλα. Και παρόλα τα εμπόδιά του δεν παύει να είναι ένας πολύ όμορφος αγώνας που μπορεί να μας χαρίσει πολλές, μα πολλές στιγμές ευτυχίας, αρκεί να μην τις αφήνουμε να μας προσπερνάνε μεμψιμοιρώντας για το καθετί...

Επιμέλεια:

Διονυσία Μαγούλη
τελειόφοιτη Σ.Ε.Μ.Φ.Ε. Ε.Μ.Π.

¹ <http://www.tovima.gr/default.asp?pid=2&ct=1&artId=351032&dt=29/08/2010>

² <http://afroditi.uom.gr/rdpru/?q=el/node/198>

³ <http://www.medtime.gr/content/view/187/2/lang.greek/>

Πηγές:

- <http://www.enet.gr/?i=news.el.article&id=162705>
- <http://www.tanea.gr/default.asp?pid=2&ct=1&artId=4506401>

Στην αναζήτηση εργασίας στο εξωτερικό, ιδιαίτερα χρήσιμοι μπορούν να φανούν

Η δικτυακή ευρωπαϊκή πύλη Eures. Καθημερινά αναρτώνται οι νέες θέσεις εργασίας στην Ε.Ε., ενώ υπάρχει δυνατότητα ανάρτησης του βιογραφικού σου, στο οποίο έχουν πρόσβαση οργανισμοί και εταιρείες από ολόκληρη την Ευρώπη και όχι μόνο.

Ο διεθνής φοιτητικός οργανισμός AIESEC, ο οποίος διευκολύνει τη μετακίνηση αποφοίτων σε άλλες χώρες για εργασία.

Ξενιτεμένοι της πίστewς... Υοσταηγοί του Θεού.

«Προσκυνητή!, που ελάσπwσες τον άχραντο χιτώνα,
για πωρωμένο σε θαρrouν, μα είσαι μονάχα θύμα.
Έννοια σου, μάντεψα καλά το μυστικό σου αγώνα,
ξέρw ποια Πόρτα χτύπησες στο τελευταίο σου βήμα.»

(Γ. Βερίτης)

Οι στίχοι αυτοί έχουν γραφτεί για ένα από τα μεγαλύτερα πνεύματα της γαλλικής ποίησης, τον Charles Pierre Baudelaire. Ναι, εκείνον που το έργο του έχει συνδεθεί με την κατώτατη, χωρίς ήθος ζωή. Εντούτοις, σε πόσους ακόμα ποιητές και λογοτέχνες δεν θα ταίριαζαν αυτοί οι στίχοι; Οι Oscar Wilde και Heinrich Heine είναι μόνο μερικοί από αυτούς. Στο έργο του καθενός, μπορεί ο προσεκτικός αναγνώστης να διακρίνει την εσωτερική πάλη της ψυχής τους και την άσβεστη δίψα που ένιωθαν και που αναγνώριζαν πως μόνο Ένας μπορεί να την ανακουφίσει.

«Τον φωτισμό μου τον οφείλω εξ ολοκλήρου σε ένα βιβλίο»...

...γράφει ο Γερμανός ποιητής Heinrich Heine(1797-1856), ο οποίος θεωρείται ο μεγαλύτερος της χώρας του μετά τον Goethe και είναι χαρακτηριστική η επαναστατική του πένα. Νευρώδης και πρωτότυπος, οι στίχοι και η πρόζα του χαρακτηρίζονται από σατυρικό πνεύμα και ειρωνεία. Κι όμως αυτός ο τόσο ταλαντούχος ποιητής και δοκιμιογράφος ομολόγησε πως ζούσε σε ένα πνευματικό σκοτάδι. Μια οδυνηρή ασθένεια ήταν για αυτόν ο δρόμος προς την Αλήθεια. Γράφει αργότερα στην συλλογή Romancero: «**Από τότε που συναισθάνθηκα ότι έχω ανάγκη της ευσπλαχνίας του Θεού, έδωσα σε όλους μου τους εχθρούς αμνηστεία...Βεβαίως επέστρεψα στον Θεό όπως ο άσωτος υιός, αφού αρκετά χρόνια έβoσκα χοίρους στους Εγελιανούς**». Απορρίπτει τον Πανθεϊσμό σαν μια αραχνώδη ουσία χωρίς δύναμη και θεμέλια και ομολογεί πως «όποιος έχασε τον Θεό του, μπορεί να Τον βρει στην Αγία Γραφή και όποιος δεν τον γνωρίζει, εκείνον τον αγγίζει η πνοή του Λόγου του Θεού».

«Και προσεύχου, προσεύχου αδιάκοπα. Η προσευχή είναι δεξαμενή δύναμης».

Ποιος μπορεί να φανταστεί πως αυτά τα λόγια βγαίνουν από το στόμα του Charles Baudelaire(1821-1867), ενός από τους λεγόμενους «καταραμένους ποιητές». Διαβάζοντας κανείς τα «Άνθη του Κακού» νομίζει πως θέλει να αποτινάξει κάθε ηθικό χαλινό, κάτι που αποδεικνύεται και από τον πρόωρο θάνατο του, μόλις στα 46 του χρόνια, από ψυχικές και σωματικές ασθένειες. Και όμως στο Ατομικό Ημερολόγιό του με τίτλο «Η καρδιά μου γυμνή» φανερώνεται ο έντονος, γεμάτος τύψεις και μεταμέλειες, ηθικός του αγώνας. Γράφει πως «**καλλιέργησε την υστερία του με απόλαυση και τρόμο**». Μετά τον εσωτερικό διχασμό όμως δηλώνει εξομολογητικά: «**Ορκίζομαι...να κάνω κάθε πρωί την προσευχή μου στο Θεό, δεξαμενή κάθε δυνάμεως και κάθε δικαιοσύνης**».

«Όταν βρίσκεται κανείς στην παρουσία Του, γίνεται κάτι.»

Φράση βγαλμένη από το «De profundis», μακροσκελές γράμμα που έγραψε μέσα από την φυλακή ο Άγγλος ποιητής και λογοτέχνης Oscar Wilde (1854-1900). Από τους κυριότερους εκπρόσωπους του ρομαντισμού, ο Wilde υπερασπίστηκε το δόγμα της τέχνης για την τέχνη, αρνούμενος την αναγκαιότητα της ύπαρξης μιας ηθικής παραμέτρου στην τέχνη. Όπως αναφέρει όμως: **«έγινα ο καταστροφεύς της μεγαλοφυΐας μου.** Έπαιρνα την ηδονή όπου μ' άρεσε και τραβούσα τον δρόμο μου». Καθώς όμως οι βαθιές ανησυχίες του τον στρέφουν σιγά-σιγά στην πίστη παρατηρεί πως **«όσοι έρχονται σε συνάφεια με το πρόσωπο Του...παρατηρούν ότι κάπως έχει σβήσει η ασχήμια της αμαρτίας τους»,** και ομολογεί πως « η στιγμή της μετάνοιας είναι το μέσο με το οποίο μεταβάλλει κανείς το παρελθόν του...καθώς ο Χριστός απέδειξε ότι και ο κοινότερος αμαρτωλός μπορούσε να το κάνει».

«Αυτό που φαίνεται, δεν είναι πάντα και αυτό που είναι».

Αυτοί και πόσοι ακόμα δεν αναφώνησαν πως μόνο κοντά στον Χριστό βρήκαν ανάπαυση και ζήτησαν το έλεος του; Ο Έλληνας ποιητής Κωστής Παλαμάς παρακαλεί σ' ένα ποίημα του:

«Κύριε, είμαστε τα τέκνα Σου τα άσωτα...

Κύριε, από λήθη αμαρτήσαμε.

Συγχώρησε την αμαρτία μας.

Μετανοούμε για τα περασμένα κακά.»

Βλέποντας μια κοινωνία που μαστίζεται από κρίση αξιών και ηθικών φραγμών, ας πάρουμε παράδειγμα από αυτούς, που βουτήχτηκαν στην ασυδοσία και «γύρισαν από την κόλαση», και ας μην κάνουμε τα ίδια λάθη. Και πρώτα από όλα να μάθουμε να μην κρίνουμε από τα φαινόμενα, αφού η αλήθεια μπορεί να είναι τελείως διαφορετική. **Ένα «Κύριε ελέησον» αρκεί και για την δική τους ταιπωρημένη ψυχή και για την δική μας σωτηρία! Αυτό δεν απέδειξε και ο ληστής στον σταυρό;**

Επιμέλεια:
Διονυσία Αραβοπούλου
φοιτήτρια Σ.Ε.Μ.Φ.Ε. ΕΜΠ

Πηγές:

- Ηλία Μαστρογιαννόπουλου, «Πορεία Ευθύνης», Χριστιανική Φοιτητική Ένωση, Αθήνα 1998
- Oscar Wilde, «De profundis»
- Charles Baudelaire, «Τα άνθη του κακού», ποιητική συλλογή.
• www.wikipedia.com

Η Ζωή μετά το σχολείο (μετά το σχολείο, τι;)

Επιτέλους το σχολείο τελείωσε! Ύστερα από 12 χρόνια σχολικής προετοιμασίας είμαι έτοιμος να περάσω στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Είμαι πλέον φοιτητής!!! Νιώθω μεγάλη χαρά που μετά από μια τόσο κουραστική χρονιά μπορώ να είμαι ξέγνοιαστος και να μην έχω στο μυαλό μου το κουραστικό και πιεστικό πρόγραμμα του σχολείου και του φροντιστηρίου, ιδιαίτερα της τρίτης Λυκείου.

Τα συναισθήματά μου γι' αυτή τη στροφή που κάνω από το σχολείο και το πιεστικό ωράριό του στο πανεπιστήμιο και την ακαδημαϊκή ελευθερία είναι πάρα πολλά. «Κάθε αρχή και δύσκολη», συνηθίζουμε να λέμε. Έτσι θα είναι και αυτή. Πολλές απορίες δημιουργούνται, στο μυαλό τριγυρίζουν σκέψεις, επικρατεί σύγχυση και φόβος για το άγνωστο. Συχνά ερωτήματα που σκεφτόμουν ήταν :«Πως θα είναι το μέρος;»... «Θα μ' αρέσει;»... «Θα μου αρέσουν τα μαθήματα;»... «Θα ταιριάζουν τελικά με τα ενδιαφέροντα μου;»... «Θα κάνω φίλους;»... Επίσης αισθάνομαι χαρά που ένα κεφάλαιο της ζωής μου κλείνει και ξεκινάω να ζήσω κάτι καινούριο, κάτι που επέλεξα να κάνω, σε μια σχολή της αρεσκείας μου. Είμαι πραγματικά ενθουσιασμένος με την επικείμενη πανεπιστημιακή ζωή μου, γεμάτος όνειρα αλλά και ελπίδες να τα καταφέρω.

Όταν είσαι φοιτητής, σιγά-σιγά ανεξαρτητοποιείσαι από την οικογένεια. Γίνεσαι περισσότερο αυτόνομος, κάτι πολύ σημαντικό για την επιβίωση στην αρένα της ζωής. Αυτή η περισσότερη ελευθερία σημαίνει οπωσδήποτε και μεγαλύτερη ευθύνη. Βεβαίως θα βιώσω και δυσάρεστες καταστάσεις· ένα κοινό κρώμα φαντάζει βουνό χωρίς τη φροντίδα των

γονιών! Ταυτόχρονα, όμως, το αίσθημα της μοναξιάς υποθέτω θα γλυκαίνει με τη συντροφιά φίλων. Το πανεπιστήμιο και τη ζωή μέσα σ' αυτό τα αντιλαμβάνομαι ως έναν κόσμο ελευθερίας. Κι αυτό διότι τα πάντα είναι αποκλειστική επιλογή του ίδιου του ατόμου: το αν θα διαβάσει, αν θα διασκεδάσει, αν θα τα παρατήσει, αν θα πάει μπροστά. Θέλω να πιστεύω ότι το ελληνικό πανεπιστήμιο έχει να μου προσφέρει πολλά. Ξέρετε, για μένα, η εισαγωγή στο πανεπιστήμιο σηματοδοτεί τη μετάβαση από τη μαθητική ηλικία στην ενήλικη ζωή. Η καθημερινότητα "τρέχει" και ο νέος μπορεί -μέσα σε μόνο ένα χρόνο- να μετατραπεί σε ώριμο άτομο.

Όσπου έφτασε η πολυπόθητη ημέρα της εγγραφής στο πανεπιστήμιο! Επιτέλους θα έβλεπα πώς ήταν η σχολή μου. Μόλις έφτασα αντίκρισα ένα κτήριο παλιό, ένα σκέτο ερείπιο. Μπήκα μέσα και παντού έβλεπα τραπεζάκια φοιτητικών παρατάξεων που το καθένα έψαχνε για νέα μέλη. Όλοι ήταν πρόθυμοι να σε «εξυπηρετήσουν», να σε βοηθήσουν να κάνεις τα χαρτιά σου για την εγγραφή με αντάλλαγμα να μπεις στο κόμμα τους. Οι τοίχοι του κτηρίου ήταν αφισοκολλημένοι, ζωγραφισμένοι με την τέχνη των παιδιών που δεν άντεχαν άλλο τα μουντά χρώματα που είχαν και ήθελαν να τους δώσουν μια πιο χαρούμενη νότα. Έπειτα από μερικές εβδομάδες έφτασε η μέρα που θα ξεκινούσαν τα μαθήματα. Οι αίθουσες μέσα ήταν σαν αυτές του σχολείου, η μόνη διαφορά ήταν ότι οι αίθουσες αυτές ήταν πιο μεγάλες και ότι δεν είχαν μαυροπίνακες. Όλα τα άλλα ήταν σαν να είχα πάει ξανά στο σχολείο. Παρά της εξωτερική ομοιότητα, όλα τα άλλα

ήταν τελείως διαφορετικά. Το πιο ωραίο για μένα ήταν το διαφορετικό πρόγραμμα μαθημάτων. Πλέον τα μαθήματα που θα παρακολουθώ είναι αυτά που με ενδιαφέρουν και έχω επιλέξει εγώ και όχι κάτι το αντίθετο. Έτσι έχω περισσότερη όρεξη και διάθεση γι' αυτό που θα διδαχθώ. Έπειτα κανένα από τα μαθήματα αυτά δεν είναι υποχρεωτικό. Το πρόγραμμά μου γίνεται ακόμα πιο ευχάριστο γιατί πλέον θα μπορώ να επιλέξω ποια μαθήματα θα παρακολουθώ χωρίς καμιά επίπτωση (π.χ απουσίες). Επίσης δεν έχω τόσες πολλές ώρες μαθήματος όπως είχα στο σχολείο και αυτό το κάνει ακόμα πιο ξεκούραστο. Από την άλλη, βέβαια, η παρακολούθηση ενός μαθήματος, ο τρόπος με τον οποίο το διδάσκει ο κάθε καθηγητής και οι απόψεις του πάνω σε αυτό, σίγουρα σε φέρνουν πιο κοντά στην ουσία του μαθήματος, σε βοηθούν να το κατανοήσεις καλύτερα. Επιπλέον, όλη αυτή η ακαδημαϊκή ελευθερία συνεπάγεται και πολλές ευθύνες και προσωπικές πρωτοβουλίες και οργάνωση της μελέτης, πολλή προσοχή στην ορθή διαχείριση του χρόνου. Χωρίς κάποια ιδιαίτερη "ανωτέρα πίεση" είναι πολύ εύκολο να χαλαρώσεις, να αφήσεις τον χρόνο σου να κυλά απρόσκοπτα σκεπτόμενος ότι έχεις ακόμα περιθώρια, και ξαφνικά να ξυπνήσεις συνειδητοποιώντας ότι είσαι τελειόφοιτος και χρωστάς, ακόμα, τόσα μαθήματα.

Μεγάλες αλλαγές βιώνει και η καθημερινότητά μου. Τα προηγούμενα χρόνια είχα ένα καθορισμένο πρόγραμμα. Πολύ πρωινό ξύπνημα, σχολείο, μετά το σχολείο λίγες ώρες ξεκούρασης, στη συνέχεια διάβασμα για το σχολείο και το φροντιστήριο, έπειτα φροντιστήριο, ώσπου γυρνούσα το βράδυ σπίτι και δεν μπορούσα να κάνω κάτι άλλο από το να πέσω για ύπνο. Και έτσι κυλούσε η εβδομάδα μου. Τώρα πάει αυτή η βαρετή ρουτίνα. Όταν γίνεσαι φοιτη-

τής κάθε μέρα είναι κάτι άγνωστο που δεν ξέρεις με απόλυτη βεβαιότητα πώς θα εξελιχθεί. Είναι κάτι τελείως διαφορετικό και τελείως, ευχάριστα, διαφορετικό.

Είναι σημαντικό, σκέφτομαι, μέσα σε όλες αυτές τις αλλαγές να μείνω σταθερός σε κάτι: και αυτό δεν είναι άλλο από τις αξίες που μου δόθηκαν από την οικογένειά μου. Αξίες που πιστεύω ότι θα με κρατήσουν σταθερό στις δυσκολίες της ζωής και από τις οποίες θα αντλήσω κουράγιο για να πορευτώ. Εύχομαι και πολλά άλλα παιδιά που αγωνίζονται να μπουν στο Πανεπιστήμιο να γευθούν αυτή την ευχάριστη προοπτική που τώρα αρχίζει να ξεδιπλώνεται μπροστά μου.

Επιμέλεια:

Θανάσης Σκουφίτσας
Φοιτ. ΑΤΕΙ Λογιστικής Πειραιά

Μια φορά φοιτητής... για πάντα φοιτητής.

Καθώς κοντεύω να πάρω το πτυχίο μου και μάλλον στην ώρα του, δεν με απασχόλησε η περίπτωση της μακράς (προπτυχιακής έστω) παραμονής μου στα έδρανα του πανεπιστημίου. Αρκετοί, όμως, από τους συναδέλφους – συμφοιτητές μας καθυστερούν (για τους δικούς του λόγους ο καθένας) την λήψη του πτυχίου. Είναι οι αποκαλούμενοι «αιώνιοι» φοιτητές.

Ας τους ορίσουμε...

Ποιός θεωρείται «αιώνιος» φοιτητής; Νομίζω είναι **αυτός που έχει ξεπεράσει κατά πολύ την μέγιστη διάρκεια σπουδών που προβλέπεται για το αντικείμενο και το Τμήμα του**, χρονικό διάστημα που, λαμβάνοντας υπόψη τα διάφορα νομοσχέδια που προτείνονται κατά καιρούς, μπορούμε να ορίσουμε στα $v+1/2v$ χρόνια.

Και λίγη στατιστική...

Οι εγγεγραμμένοι φοιτητές των Πανεπιστημίων και των ΤΕΙ της χώρας μας είναι 596.964. Οι 367.034 φοιτούν στα Πανεπιστήμια και οι 229.930 στα ΤΕΙ, σύμφωνα με τα επίσημα στατιστικά στοιχεία (ΕΣΥΕ). Από το σύνολο αυτό περίπου **το 51% χαρακτηρίζονται ως «μη ενεργοί», καθώς βρίσκονται πέραν των κανονικών χρόνων φοίτησης, είτε έχουν καθυστερήσει να πάρουν το πτυχίο τους είτε έχουν εγκαταλείψει οριστικά τις σπουδές τους.**

Ωστόσο, τα πράγματα γίνονται πιο ανησυχητικά. Το ενδεχόμενο της οριστικής εγκατάλειψης των σπουδών αφορά πλέον σημαντικό τμήμα του φοιτητικού πληθυσμού, καθώς περίπου 7.000 φοιτητές εγκαταλείπουν κάθε χρόνο τις σπουδές τους οριστικά. Ουσιαστικά, περίπου το 17% όσων πετυχαίνουν την εισαγωγή τους κάθε χρόνο στα ΑΕΙ **δεν αποφοιτούν ποτέ.** Φυσικά **τα αίτια πολλά...**

Σχολή και δουλειά μαζί γίνεται;

Κάποιοι από τους ονομαζόμενους «αιώνιους» ξεκίνησαν ένα πτυχίο και στην συνέχεια **βρήκαν δουλειά, παντρεύτηκαν, απέκτησαν παιδιά** και απλώς αμέλησαν να ζητήσουν την διαγραφή τους από τα φοιτητικά μητρώα.

Από την άλλη, αρκετοί φοιτητές αναγκάζονται να δουλεύουν αφού οι γονείς τους δυσκολεύονται να τους στηρίξουν οικονομικά στην διάρκεια των σπουδών τους. Οι συγκεκριμένοι, όμως, φοιτητές έχουν αρκετό φιλότιμο για να στοχεύουν στην γρήγορη λήξη των σπουδών τους, ώστε να μην επιβαρύνουν το οικογενειακό ταμείο. Άρα είναι μάλλον αβάσιμη η δικαιολογία πως φταίει η δουλειά. Άλλωστε «όποιος θέλει, μπορεί».

Μου μένουν δυο μαθήματα...πάλι «κόπηκα»...

Μερικοί άλλοι «κόλλησαν» σε ένα-δυο μαθήματα τα οποία «σέρνουν» ενισχύοντας την άποψη πως «ο καθηγητής γνωρίζει τον φοιτητή από την όψη και ο φοιτητής τον καθηγητή από την.... κόψη». Ακόμη υπάρχουν και αυτοί που αναβάλλουν το πτυχίο τους για λόγους στρατιωτικής θητείας ή αδειών στην δουλειά.

Μια άλλη κατηγορία είναι αυτή των επιμελών άλλα άτυχων ή ανεπαρκών, οι οποίοι αντιμετωπίζουν μεγάλα προβλήματα προσαρμογής στα πρώτα χρόνια των σπουδών τους. Η αποτυχία στο πρώτο έτος θα μπορούσε να έχει σημαντική επίδραση στις μετέπειτα σπουδές τους και στο επαγγελματικό τους μέλλον.

Μπορώ να πάρω πτυχίο δι' αλληλογραφίας;

Προσωπικά δεν θέλω να υιοθετήσω τη θεωρία των «τεμπέληδων» και των «φραπεδοφόρων» φοιτητών. Είναι όμως απαραίτητοι κάποιοι κανόνες (έστω και με τις εξαιρέσεις τους) σε αυτό το επίπεδο, γιατί χωρίς καθημερινή παρακολούθηση δεν μπορούμε να μιλάμε για σοβαρό πανεπιστήμιο, του οποίου το πτυχίο θα αποτελεί πλέον απλή απόδειξη επιτυχούς εξέτασης (με όποιο τρόπο) σε μερικά μαθήματα.. Σε κάποιες περιπτώσεις βέβαια είναι αναγκαία η λογική του **Fernuniversitaet**, δηλαδή της εξ αποστάσεως εκπαίδευσης, όπως για παράδειγμα σε περιπτώσεις προβλημάτων υγείας, η οποία όμως θα πρέπει μάλλον να αποτελεί εξαίρεση και όχι κανόνα.

Επιπλέον, αρκετοί είναι αυτοί που ασπάζονται το δόγμα «**στο πρώτο έτος θα ξεκουραστώ**». Δυστυχώς την άποψη αυτή συμμερίζονται και μερικοί γονείς, προτρέποντας τα παιδιά τους να δουλέψουν σκληρά για την εισαγωγή τους στο πανεπιστήμιο και ακολούθως να απολαύσουν τα περίφημα «φοιτητικά χρόνια».

Προσθέτοντας την απρόσωπη-απόμακρη σχέση καθηγητών-φοιτητών (σε αντίθεση με τη στενή επαφή καθηγητή και μαθητών), τον γοργό ρυθμό παραδόσεως μιας τεράστιας ύλης σε αντίθεση με την παπαγαλία που απαιτείται (δυστυχώς) πλέον στις πανελλαδικές εξετάσεις, θα έχουμε μια γενική εποπτεία των αιτιών του φαινομένου, που πάντως υπάρχει και σε άλλες χώρες, όπως δείχνει δυστυχώς και μια πρόσφατη μελέτη για το μεγάλο κρατικό Πανεπιστήμιο της Καλιφόρνιας στην Αμερική («Nytimes», «State Universities Want More Students to Graduate», 28/1/2010).

Και να τελειώσω... τι θα κερδίσω;

Ίσως όμως η πιο σοβαρή αιτία της πέραν του δέοντος διάρκειας των σπουδών είναι η απογοήτευση. Το συναίσθημα του αποβλήτου σε μια πολλαπλώς κορεσμένη αγορά εργασίας. Δεν είναι ευχάριστη η προοπτική ενός πτυχίου χωρίς αντίκρισμα ερ-

γασίας. Είναι γνωστό το ανέκδοτο για κάποιον που κρέμασε το πτυχίο του στον τοίχο του σουβλατζίδικου όπου βρήκε δουλειά.

Αποτελούν πρόβλημα ή όχι;

Τα προβλήματα που δημιουργούν, όσον αφορά την λειτουργία των πανεπιστημίων τουλάχιστον, είναι μάλλον ελάχιστα. Οι «αιώνιοι» δεν δικαιούνται δωρεάν συγγράμματα μειωμένα εισιτήρια κλπ. Η μόνη επιβάρυνση που προκαλούν είναι οι επιπλέον κόλλες για διόρθωση στην εξεταστική περίοδο.

Οι σοβαρές επιπτώσεις αφορούν την αξιοπιστία των πτυχίων. Τόσο γιατί ο υπεύθυνος σε κάποιο μεταπτυχιακό πρόβλημα θα δυσανεπιστηθεί από την αμελή φοίτηση όσο και γιατί ο μελλοντικός εργοδότης θα θεωρήσει πως τα ιδρύματα παρέχουν «χαλαρές», μέτριου επιπέδου σπουδές.

Στον αντίποδα...

Από την άλλη πλευρά, υπάρχουν πολλοί λόγοι που ωθούν τους φοιτητές να ασχολούνται τακτικά με τις φοιτητικές τους υποχρεώσεις και να φροντίζουν να ολοκληρώνουν τις σπουδές τους στην ώρα τους ή έστω κοντά σε αυτήν, αποφεύγοντας την κατάχρηση των δικαιωμάτων τους. Τα όνειρα, η φιλοδοξία, η αυτοεκτίμηση, η ευσυνειδησία, η οργανωτικότητα, η εργατικότητα, σίγουρα βοηθούν έναν νέο στο έργο του αυτό. Ακόμα, όποιος έχει φιλότιμο και βλέπει πόσο αγωνίζονται οι δικοί του για να του προσφέρουν ό,τι κάθε στιγμή χρειάζεται, δεν θέλει ούτε στιγμή να τους επιβαρύνει παραπάνω. Θέλει να ευχαριστεί με την πρόδοό του τα αγαπημένα του πρόσωπα, συνειδητοποιεί πως όλοι πρέπει να εργάζονται για να απολαύσουν ύστερα καρπούς και πως η “δουλειά” του την περίοδο αυτή είναι να διαβάσει και να περνά τα μαθήματά του. Επιπλέον, όποιος ενδιαφέ-

ρεται για το αντικείμενό του και θέλει να νιώθει σίγουρος ότι το κατέχει, ότι μεθούριο θα μπορεί αξιοπρεπώς να υποστηρίξει τον τίτλο του, καταρτίζεται όσο καλύτερα μπορεί πάνω σε αυτό. Επίσης, ο συναγωνισμός που υπάρχει μεταξύ των φοιτητών, η ανάγκη να είναι αποδεκτός κανείς από τους γύρω του, ο στόχος να βγάλει έναν καλό βαθμό πτυχίου τον κρατούν σε συνεχή επαφή με τα φοιτητικά του καθήκοντα. Άλλο κίνητρο αποτελεί η ανεύρεση μιας καλής δουλειάς -απαραίτητη προϋπόθεση το πτυχίο-, ώστε να περάσει κανείς σε μία άλλη φάση της ζωής του, να αποκτήσει επιτέλους την οικονομική του ανεξαρτησία, να κάνει μεταπτυχιακό πάνω σε αγαπημένο τομέα, να μπορεί να δημιουργήσει οικογένεια. Εκτός αυτών, η συνειδητή εκκλησιαστική ζωή και η χριστιανική πίστη βοηθούν τον φοιτητή να ξεπερνά τις δυσκολίες που συναντά κατά την φοίτησή του και να μην απελπίζεται μπροστά στις αποτυχίες, αλλά να στηρίζεται από τον μέγα Διδάσκαλο και να ατενίζει με αισιοδοξία το μέλλον, να αντιμετωπίζει με υπευθυνότητα και σοβαρότητα το θέμα των σπουδών του!

Εν κατακλείδι...

Πρέπει να βρεθεί μία φόρμουλα μείωσης του αριθμού των αιώνιων φοιτητών, καθώς αποτελεί, δυστυχώς, ένα σημαντικό μέγεθος που μειώνει το κύρος και την αξιοπιστία των πανεπιστημίων. Προσοχή όμως! Δεν θα πρέπει έτσι απλά να «τιμωρήσουμε» τους αιώνιους φοιτητές, αλλά να χτυπήσουμε τα αίτια που τους δημιουργούν στη ρίζα τους, τα οποία είναι πολλά και περιλαμβάνουν και αρκετές πάγιες αντιλήψεις της κοινωνίας μας.

Επιμέλεια:

Διονυσία Αραβοπούλου
φοιτήτρια Σ.Ε.Μ.Φ.Ε. ΕΜΠ

Πηγές:

- Γρηγόρη Καλέφλη, « Αιώνιοι φοιτητές », ΤΑ ΝΕΑ 08/02/2010
- Λουκά Βλάχου, «Πως δημιουργούνται οι «αιώνιοι» φοιτητές; », ΤΑ ΝΕΑ 08/10/2010
- Έρευνα του Χρήστου Κάτσικα, "«Αιώνιος» ένας στους δύο φοιτητές.", 26/01/2010
- Κώστα Δικαίου, «Περί ένιων αιωνίων φοιτητών και ετέρων εννοιών», άρθρο στο www.xronos.gr στις 30/09/2006

Δimitris Mιtropoulou

Ο Ιεροφάντης της μουσικής

Φέτος συμπληρώνονται 50 χρόνια από το θάνατο του Δημήτρη Μητρόπουλου, του μεγαλύτερου Έλληνα αρχιμουσικού και ενός από τους σπουδαιότερους διευθυντές Ορχήστρας παγκοσμίως. Το γεγονός χαιρετίστηκε με πλήθος συναυλιών, ομιλιών, εκθέσεων και για ακόμα ένα έτος με τον διεθνή διαγωνισμό διεύθυνσης Ορχήστρας που φέρει το όνομά του. Παρόλα αυτά, είναι λυπηρό όταν στην Ελλάδα, στη χώρα που γεννήθηκε αυτή τη μουσική ιδιοφυΐα αλλά και τον ίδιο τον πολιτισμό, το όνομα «Μητρόπουλος» ακόμα και σήμερα,

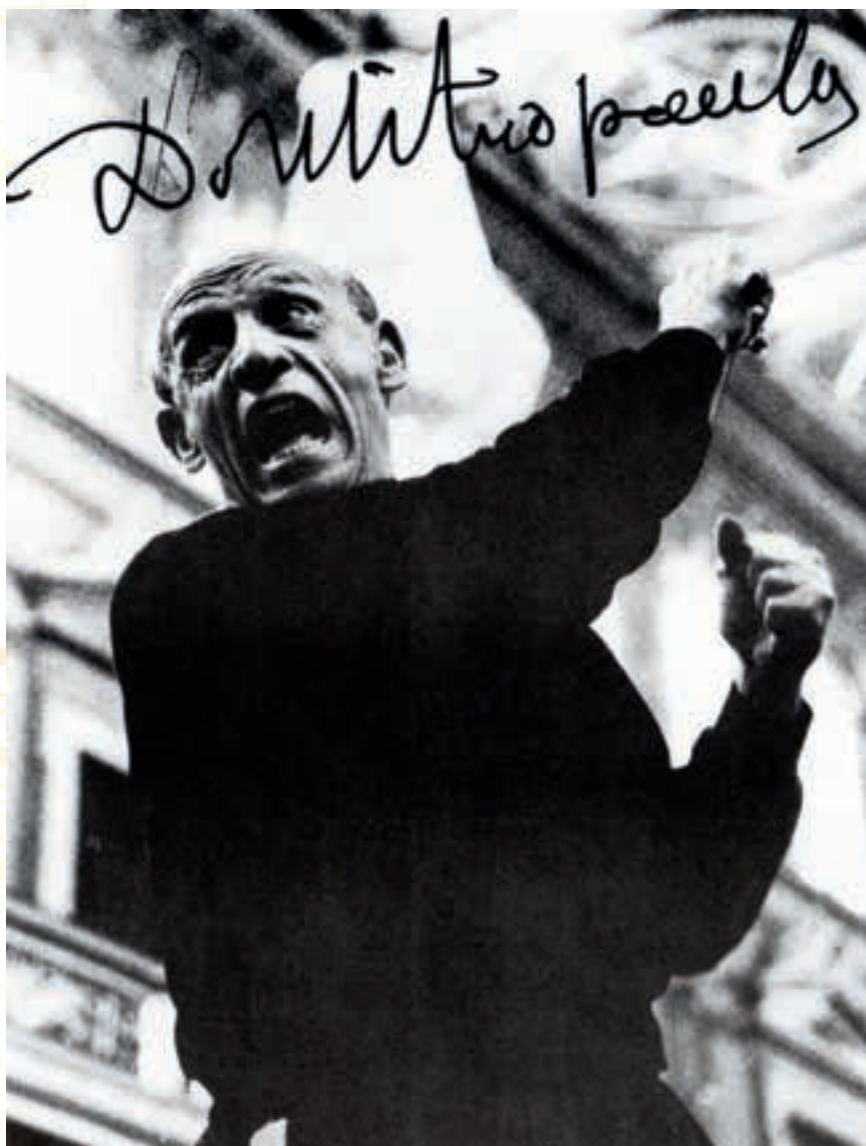
παραπέμπει αποκλειστικά (χωρίς δεύτερη σκέψη...) στο χώρο του ποδοσφαίρου. Έλεγε ο Γ. Σεφέρης: «*Η μοίρα του Μητρόπουλου ήταν θαρρώ, μοναδική στα χρονικά του νέου Ελληνισμού και δεν μας αφήνει πολύ περιθώριο για τη συνηθισμένη αδιαφορία μας*». Στις γραμμές που ακολουθούν, θα προσπαθήσω να σκιαγραφήσω τη μορφή του μεγάλου Έλληνα μαέστρου, ακολουθώντας μαζί με τον αναγνώστη μια συναρπαστική μουσική διαδρομή...

Ο Δημήτρης Μητρόπουλος γεννήθηκε στην Αθήνα το 1896, ενώ η καταγωγή του ήταν από τα Τρε-

στενά (σημερινή Μελισσόπετρα) Αρκαδίας. Σε ηλικία 10 ετών άρχισε μαθήματα πιάνου και θεωρητικών, στο Ωδείο Αθηνών. Το 1919 πήρε το Δίπλωμα Πιάνου με «*Άριστα Παμψηφεί*» και «*Χρυσούν Μετάλλιον Ανδρέα και Ιφιγενείας Συγγρού*». Το 1924, μετά από σπουδές στο εξωτερικό, γυρνά στην Ελλάδα και διορίζεται αρχιμουσικός της Συμφωνικής Ορχήστρας του Συλλόγου Συναυλιών, ενώ στις 28 Ιανουαρίου 1926, παρουσιάζει για πρώτη φορά στην Αθήνα την «*Ιστορία του Στρατιώτη*» του Stravinsky.

Στις 27 Φεβρουαρίου 1930, στα πλαίσια επαφών ελλήνων μουσικών με την Ευρώπη, ο Μητρόπουλος συνέπραξε με τη Φιλαρμονική του Βερολίνου για μία και μοναδική συναυλία στην ομώνυμη πόλη. Τότε συνέβη κάτι εκπληκτικό! Ο Μητρόπουλος ερμήνευσε το 3^ο κοντσέρτο για πιάνο και Ορχήστρα του Prokofiev διευθύνοντας και συγχρόνως παίζοντας ο ίδιος το μέρος του πιάνου! Τη βραδιά της συναυλίας ανάμεσα στο κοινό βρισκόταν και ο ίδιος ο Prokofiev παρακολουθώντας με κομμένη την ανάσα την... τύχη του έργου του! Από την πρώτη κιόλας νότα, κατάλαβαν όλοι ότι βρίσκονται σε μια ιστορική συναυλία που θα αποτελούσε θέμα συζήτησης για πολλά χρόνια. Αυτή η ερμηνεία ήταν το σημαντικότερο βήμα για την μετέπειτα διεθνή καριέρα του μεγάλου Έλληνα αρχιμουσικού!

Το 1936 καλείται να διευθύνει την Συμφωνική Ορχήστρα της Βοστώνης και εκεί γνωρίζεται με τον νεαρό τότε Leonard Bernstein. Αργότερα, το 1978, σε ένα ντοκιμαντέρ ο Bernstein δήλωνε: «*η επί-*

δραση του Μητρόπουλου στη ζωή μου ως μαέστρον, αν και εντελώς άγνωστη, είναι τεράστια... Τα επόμενα 15 χρόνια, είναι αυτός που θα οδηγήσει την Ορχήστρα της Μιννεάπολης σε πρωτόγνωρες μουσικές επιτυχίες. Τίποτα πια δεν μπορεί να σταματήσει τη μεγαλειώδη πορεία του Έλληνα μαέστρου. Στις 11 Απριλίου 1950, ο Μητρόπουλος αναλαμβάνει τη διεύθυνση της σπουδαιότερης Ορχήστρας του κόσμου, αυτή της Νέας Υόρκης δίνοντας μυθικές συναυλίες και αναγκάζοντας έτσι τους μουσικοκριτικούς να ψάχνουν για νέους χαρακτηρισμούς των επιτυχιών του...

Το φθινόπωρο του 1955, ξεκίνησε για πρώτη φορά την καλλιτεχνική του διαδρομή, το «Φεστιβάλ Αθηνών». Ήταν όμως μεγάλη έκπληξη για το Αθηναϊκό κοινό όταν ανακοινώθηκε η έλευση του Μητρόπουλου ως επικεφαλής της Φιλαρμονικής της Νέας Υόρκης για την πραγματοποίηση δύο συναυλιών στο Ηρώδειο στις 1 και 2 Οκτωβρίου, με τις οποίες θα έκλεινε το φεστιβάλ. Εκείνο το διάστημα η Ορχήστρα βρισκόταν σε περιοδεία στην Ευρώπη και το πρόγραμμά της δεν περιελάμβανε επίσκεψη στην Αθήνα. Χάρης όμως στη χορηγία ύψους 25,000\$ του Βασίλη Γουλανδρή αλλά και στην ευγενική προσφορά του μαέστρου να καλύψει όλα τα έξοδα διαμονής της Ορχήστρας, το αδύνατο έγινε δυνατό (ο Μητρόπουλος πάντα ξόδευε σχεδόν όλο το μισθό του για έξοδα άπορων σπουδαστών μουσικής, μελών της Ορχήστρας, ιδρυμάτων και γενικότερα για όποιον είχε ανάγκη). Η Ορχήστρα έφθα-

σε στο Αεροδρόμιο του Ελληνικού την Παρασκευή 30 Σεπτεμβρίου με δύο αεροπλάνα της KLM. Η υποδοχή ήταν πανηγυρική! Ο τότε Δήμαρχος Αθηναίων Κ. Κοτζιάς έδωσε στον Έλληνα μαέστρο το χρυσό κλειδί της πόλης ενώ ο κόσμος πετούσε άνθη φωνάζοντας «καλωσόριστες, γεια σου, να μας ζήσεις!...» Το Σάββατο το πρωί ο μαέστρος, ανέβηκε στο Ηρώδειο για να ρυθμίσει τις τελικές λεπτομέρειες συναντώντας παλιούς φίλους και συναδέλφους, ρίχνοντας πού και πού με τα ζωηρά γαλάζια του μάτια κλεφτές ματιές στον Παρθενώνα... Όμως μια απογευματινή μπόρα ανάγκασε τελικά την Ορχήστρα να δώσει την απογευματινή συναυλία στην κινηματογραφική αίθουσα του «Ορφέα», στη στοά Πεσμαζόγλου. Την Κυριακή το πρωί ο Μητρόπουλος έδωσε μια έκτακτη συναυλία πάλι στον «Ορφέα». Όταν ανέβηκε στο Podium για να αναγγείλει το πρόγραμμα, ατέλειωτα σssssssssst! προσπαθούσαν να σιγάσουν τις εκδηλώσεις χαράς του κόσμου. Η Αθηναίοι φιλόμουσοι ζούσαν ανεπανάληπτες στιγμές! Μετά το πέρας της συναυλίας, το τεράστιο πλήθος έμεινε για του-

λάχιστον μισή ώρα να χειροκροτεί και να φωνάζει ρυθμικά Μητρό-που-λος!! Το μεσημέρι οι βασιλείς Παύλος και Φρειδερίκη παρέθεσαν γεύμα στον Έλληνα μαέστρο και το εορταστικό αυτό διήμερο έκλεισε την Κυριακή το βράδυ με την τελευταία προγραμματισμένη συναυλία.

Η περίοδος που ακολούθησε μέχρι το 1960 ήταν πραγματικά μια αποκάλυψη στα μέχρι τότε μουσικά δεδομένα. Κάθε μέρα που περνούσε, οι ερμηνείες του Μητρόπουλου ωρίμαζαν όλο και πιο πολύ χαρίζοντας στον κόσμο μοναδικές μουσικές εμπειρίες! Τον Ιανουάριο του 1960 στη Νέα Υόρκη, στα πλαίσια του Φεστιβάλ Mahler, ο Μητρόπουλος ερμήνευσε συμφωνίες του συνθέτη, δίνοντας άλλη διάσταση στη Μαλερική μουσική. Η ερμηνεία της ενάτης συμφωνίας άγγιξε τόσο βαθιά το αμερικανικό κοινό που σηκώθηκε όρθιο ξεσπώντας σε θυελλώδη χειροκροτήματα και επιφωνήματα θαυμασμού. Σύσσωμοι οι κριτικοί της Νέας Υόρκης χαιρέτισαν με διθυραμβικά σχόλια τις ερμηνείες του μεγάλου μαέστρου. Τον Αύγουστο του 1960 ο Μητρόπουλος αναχώ-

ρπσε για την Αυστρία όπου και δι-
νύθυνη τη «Συμφωνία των Χιλίων»
του Mahler. Αργότερα, οι μουσι-
κοί της Φιλαρμονικής της Βιέννης
εκμυστηρεύτηκαν στην καρδιακή
φίλη του μαέστρου Καίτη Κατσο-
γιάννη: «Δεν ξέρουμε το γιατί παί-
ξαμε έτσι όπως ποτέ άλλοτε στη ζωή
μας. Εκείνος μας επέβαλλε να ξεπερά-
σουμε τον εαυτό μας» Ο ίδιος ο Μπ-
τρόπουλος δήλωσε: «τέτοιες παρα-
στάσεις είναι δώρο Θεού».

Τελευταίος σταθμός που έμελ-
λε να δεχτεί τον Μπτρόπουλο ήταν
η ιστορική «Σκάλα του Μιλάνου»,
όπου και θα ερμήνευε την 3^η Συμ-
φωνία του Mahler. Η υγεία του
ήταν ήδη πολύ επιβαρυνμένη, κα-
θώς είχε υποστεί δύο φορές καρ-
διακή προσβολή, αλλά ο ίδιος δε
μπορούσε να φανταστεί τη ζωή
του δίχως τη μουσική. Στις 2 Νο-
εμβρίου ώρα 10 το πρωί ακριβώς,
ο μαέστρος αναπνέοντας με δυ-
σκολία, έφθασε για την πρόβα. Οι
μουσικοί της Ορχήστρας, βλέπον-
τάς τον, πραγματικά τρόμαξαν..
Έδωσε τις αρχικές οδηγίες και ζή-
τησε να ακούσει το Adagio. Όταν
έφθασαν στο μέτρο αρ.80, ο μαέ-
στρος έπαψε να διευθύνει... Η Ορ-
χήστρα σώπασε περιμένοντας οδη-
γίες. Αντί γι' αυτό, το πρόσωπό του
πέτρωσε κι έγειρε αργά, πέφτοντας
πάνω στα αναλόγια. Ο Δημήτρης
Μπτρόπουλος, αυτός ο σεμνός και
ακούρατος κοσμοκαλόγερος της
τέχνης, ήταν νεκρός. Ο συνθέτης
Amram είπε: « Στην καλύτερη περί-
πτωση, οι χιλιάδες μουσικοί μας εί-
χαν αφήσει τη μουσική τους. Ο Μπ-
τρόπουλος μας είχε αφήσει την ψυ-
χή του». Στις 6 Νοεμβρίου 1960 ο
λαός αποχαιρέτισε στο κατάμεστο
Ηρώδειο τον μεγάλο Έλληνα αρχι-
μουσικό και η Κρατική Ορχήστρα
έπαιξε χωρίς μαέστρο το «πένθι-
μο εμβατήριο» από την «Ηρωική»
του Beethoven. Ο Δήμος Αθηναί-
ων του παραχώρησε μνημείο στο
Α' Κοιμητήριο ανάμεσα στους αγω-
νιστές του 1821 ενώ οι συμπατρι-
ώτες του οι Αρκάδες έστησαν στη
Βυτίνα την προτομή του.

Σήμερα πλέον, ο κάθε ενδια-
φερόμενος, μπορεί να βρει στα
δισκοπωλεία όλες τις ιστορικές
ηχογραφήσεις σε δίσκους ακτί-
νας (CD) από τις Columbia, RCA
Victor, Arcadia, EPA κ.α.. Το μονα-
δικό φιλμ με το Μπτρόπουλο (αρ-
χείο ΕΡΤ) ήρθε το 1990 από την
Νέα Υόρκη στην Ελλάδα, από τον
μουσικοπαιδαγωγό και τότε πρό-
εδρο της Λυρικής Κ.Γαϊτάνο (είχα
την τύχη να είμαι μαθητής του).
Το φιλμ αυτό με κωδικό 40636 της
20th Century Fox λέγεται «Of Men
and Music» και δείχνει τον Μπτρό-
πουλο σε πρόβα (η βιντεοσκοπή-
ση έγινε κρυφά) και αφού ο ίδιος
δέχτηκε και σε επίσημη συναυλία
με την Φιλαρμονική της Νέας Υόρ-
κης (1950).

Αδιαμφισβήτητα, ο Δημήτρης
Μπτρόπουλος υπήρξε ένας από
τους κορυφαίους μαέστρους όλων
των εποχών και σήμερα κατέχει
άξια μια σπουδαία θέση δίπλα
στα ηχηρά ονόματα των ημίθε-
ων της μπαγκέτας του 20^{ου} αιώνα
Toscanini, Furtwangler, Kousse-
vitzky, Walter, Karajan. Ήταν ένας
αληθινός απόστολος της
τέχνης, υπηρετώντας τη
μουσική με αυταπάρνη-
ση και ανιδιοτέλεια, μέ-
νοντας μακριά από εκ-
δηλώσεις έπαρσης και
αλαζονείας, ακόμα κι
όταν βρισκόταν στο
υψηλότερο μουσικό
σκαλί επί γης. Έλεγε ο
Ε. Παπανούτσος: «Ανα-
λώθηκε ολόκληρος για
μια ιδέα κι ένα πάθος. Την
ιδέα ότι η μουσική είναι η
οδός προς την αιωνιότητα
και την τελειότητα, δηλα-
δή προς τον Θεό». Τίποτα
δεν αγάπησε περισσότερο
όσο τη μουσική του.
Με αυτή έζησε και πά-
νω σ' αυτή πέθανε, προ-
σφέροντας στην ανθρω-
πότητα μια ανεκτίμητη
υποθήκη υπογεγραμμέ-
νη από έναν γνήσιο και

μοναδικό καλλιτέχνη, έναν ιεροφά-
ντη της μουσικής!

Επιμέλεια:

Ηλίας Ηλιόπουλος

Απόφοιτ. Μεταπτ. Αναλογιστικής

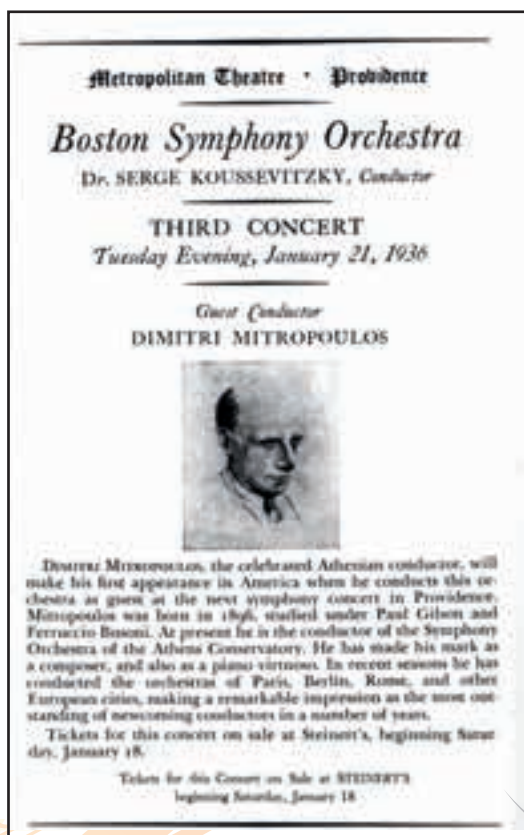
Επιστήμης

και Διοικητικής Κινδύνου- Πα.Πει,

Διπλ/κος πανίστας.

Βιβλιογραφία - Πηγές:

1. Αρφάνη Σ. – The Complete Discog-
raphy of Dimitri Mitropoulos,
εκδ. Ποταμός
2. Γαϊτάνου Κ. – Η Αυτού
Μεγαλειότης το Πιάνο, εκδ.
Τυπωθήτω (2003)
3. Δημήτρης Μπτρόπουλος- Η
Αλληλογραφία με την Καίτη
Κατσογιάννη, εκδ. Ίκαρος (1966)
4. Δ.Ε.Π.Α.Π – Αφιέρωμα στον
Δ.Μπτρόπουλο (CD), εκδ. Musica
Viva (1996)
5. Ελληνικό Ωδείο – Δελτίο
Πεπραγμένων, (1995-1996)
6. Trotter R. W. Ο Ιεροφάντης της
Μουσικής, εκδ. Ποταμός (1999).
7. <http://www.dimitrimitropoulos.gr>

Ένας μοναχός σε μέγεθος... σπόρου!

-Άγιος; Τον 21ο αιώνα;

-Ναι, ναι σου λέω!..

..Για τον π. Ευσέβιο μου μίλησε πριν από χρόνια η φίλη μου Α. που τον γνώρισε στην Σουηδία. Η Α. περνούσε μια πολύ δύσκολη περίοδο της ζωής της και αποφάσισε να πάει να τον βρει. Παρά την δύσκολη πρόσβαση σε εκείνη την ερημική περιοχή κατάφερε να φτάσει στο πουσαστήριο. Ήταν καλοκαίρι και το τοπίο ήταν υπέροχο, γεμάτο έλατα. Ο γέροντας που δεν ήξερε τίποτα για τον ερχομό της, την αποκάλεσε με το όνομά της και την έβαλε να φάει σε ένα τραπέζι που είχε ετοιμάσει εκ των προτέρων. Το γεύμα και το τραπέζι ήταν όλα προετοιμασμένα για δύο άτομα. Στο πουσαστήριο δεν υπήρχε κανένας άλλος. Η Α. ρώτησε τις απορίες της, έκλαψε, παραπονέθηκε, εξομολογήθηκε και ένιωσε την ψυχή της πραγματικά ανάλαφρη. Ήταν τόσο χαρούμενη και απαλλαγμένη από τα ψυχικά της βάρη που μονολόγησε σχεδόν: «το μόνο επιπλέον πράγμα που θα ήθελα αυτή τη στιγμή είναι να δω αυτό υπέροχο δάσος χιονισμένο». Σε λίγα λεπτά άρχισαν να χορεύουν νιφάδες και ένα απαλό άσπρο σεντόνι σκέπασε τα πάντα μέσα στην καρδιά του κα-

λοκαιριού!..

Είναι πραγματικά μοναδική η πρόνοια του Θεού... Ακόμη και σήμερα, ανάμεσα σε τόσους πειρασμούς, τόση πονηριά, ανηθικότητα και φιλαυτία δεν μας αφήνει! Στέλνει ανθρώπους- λαμπάδες να σκορπίζουν στεφάνια από το φως Του χιλιόμετρα μακριά! Επίγειους αγγέλους που τον δοξολογούν ακατάπαυστα και μεσιτεύουν συνεχώς για εμάς, μας καθοδηγούν και μας

παραδειγματίζουν με την απλότητα και συνάμα την μεγαλοπρέπεια της ψυχής τους. Μας υπενθυμίζουν πως υπάρχει κάτι ανώτερο, πως σκοπός της ζωής δεν είναι η τρυφλότητα του σώματος, αλλά η περιποίηση και η καλλιέργεια της ψυχής, η Αγιότητα!

Τέτοιος πνευματικός φάρος ήταν ο π. Ευσέβιος! Ένας άνθρωπος απλός, ξεχωριστός, ταπεινός, με πολλά πνευματικά χαρίσματα, πατερικά βιώματα και θεϊκή φώτιση. Ένας μεγάλος θεολόγος, γνώστης πολλών ξένων γλωσσών, συγγραφέας πολλών θεολογικών και παιδαγωγικών βιβλίων, μεταφραστής ξενόγλωσσων ασκητικών κειμένων που αφιέρωσε τη ζωή του για τη σωτηρία της ψυχής των συνανθρώπων του. **Λόγω της ταπείνωσης και της απλότητάς του, η υπογραφή του ήταν «ιερομ. Ευσέβιος, α., κεγχριαίος μοναχός». Κεγχριαίος σημαίνει αυτός που έχει μέγεθος ή σχήμα κέχρου, δηλαδή μικρού σπόρου.**

Τα καθήκοντά του τα εκτελούσε ανελλιπώς με ανεξάντλητη υπομονή και εγκαρτέρηση, παρόλο που η υγεία του ήταν πολύ επιβαρυνμένη, αφού υπέφερε από έντονους πόνους στην μέση του για πολλά χρόνια- ήδη από την Σουηδία -

και έπασχε από σοβαρό καρδιακό πρόβλημα. Τελευταία, μάλιστα, ασθένησε και από την επάρατη νόσο. Και τα υπέμεινε όλα πάντα με το χαμόγελο, χωρίς ν' αναφέρεται σ' αυτά! Συχνά έλεγε: **«Ευχαριστώ το Θεό, που μου έδωσε τις διάφορες ασθένειες να πονώ, για να καταλαβαίνω καλύτερα τους ανθρώπους που πονούν και υποφέρουν».**

Ποιος ήταν ο π. Ευσέβιος;

Ο σύγχρονος αυτός Άγιος γεννήθηκε στο χωριό Βλάστη της Πτολεμαΐδας του νομού Κοζάνης στις 01.03.1927, από ευσεβείς γονείς που είχαν τέσσερα παιδιά και το κατά κόσμον όνομά του ήταν Στέργιος Βίττης. Αρίστευσε τόσο κατά την φοίτησή του στο Γυμνάσιο, όσο και στις σπουδές του στην Θεολογική Σχολή της Αθήνας. **Τότε διέμενε στο Φοιτητικό Οικοτροφείο «ο Απόστολος Παύλος» και αποτελούσε δυναμικό μέλος της Χριστιανικής Φοιτητικής Ένωσης.** Νεαρός πτυχιούχος θα γίνει μέλος της Αδελφότητας Θεολόγων «η Ζωή» για να αναχωρήσει λίγο αργότερα, το 1960, για σπουδές σε διάφορους κλάδους της Θεολογικής Επιστήμης και της Φιλολογίας στην Γαλλία, όπου εργάστηκε μαζί με τον αββά Πιερ με πνεύμα πολλής ταπεινοφροσύνης και αυτοθυσίας, την Γερμανία και την Σουηδία. Στην Σουηδία χειροτονήθηκε πρεσβύτερος, ενώ στο κελάκι που διέμενε δούλευε και ως μαραγκός. Αν τον καλούσε η ανάγκη, θα μπορούσε να δουλέψει σε αλιευτικό ανοιχτής θάλασσας, σε ρυμουλκό, εκφορτωτής σε λιμάνι ή οδηγός νταλίκας. Βίος δίχως την παραμικρή άνεση. Στις αρχές του 1973 αποσύρθηκε στο ιερό ησυχαστήριο του Αγ. Νικολάου κοντά στην πόλη Rättvik, σε ένα δάσος βόρεια της Στοκχόλμης, το οποίο

ίδρυσε ο ίδιος, με σκοπό να αφιερωθεί περισσότερο στην προσευχή, την περισυλλογή και την συγγραφή. Όπως

«Το στομάχι και το πουγγί του μοναχού πρέπει να είναι άδεια. Τα μόνα που κατόρθωσα.».

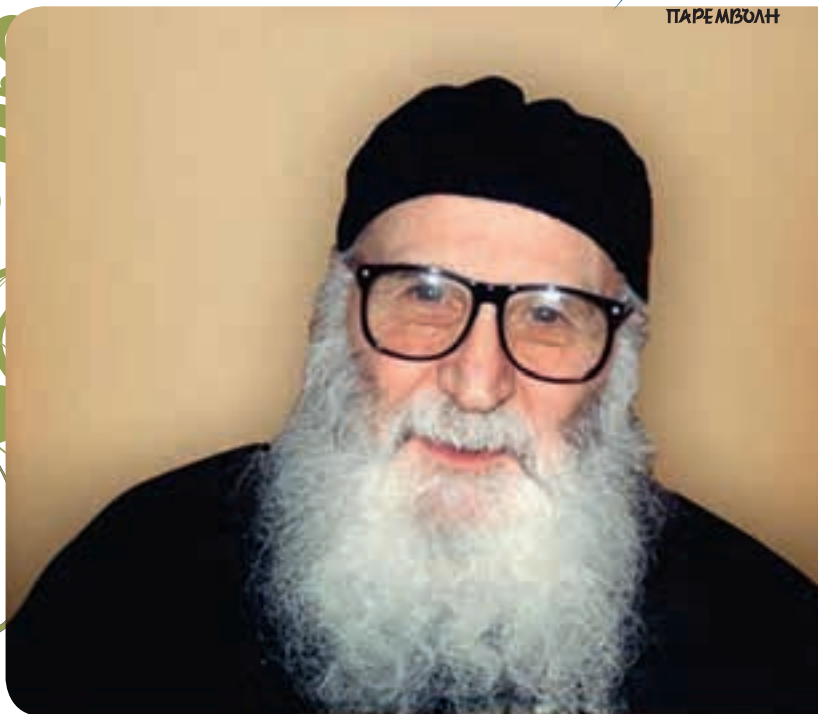
γράφτηκε στο Δελτίο της Μητροπόλεως Σουηδίας και Πάσης Σκανδιναβίας το 1979, **το ησυχαστήριο του αποτελούσε επί σειρά ετών «την ακοίμητον λυχνίαν της Μητροπόλεως Σουηδίας και το ψυχικό θεραπευτήριο των πιστών».**

Άσκηση και Ιεραποστολή

Το 1980 ο π. Ευσέβιος, κατόπιν προτροπής του πνευματικού του, επέστρεψε στην Ελλάδα. Εκεί, ασκήτεψε στο άβατο Ησυχαστήριο του Οσίου Σάββα του Ηγιασμένου, Ματρώνης της εν Κωσταντινουπόλει και του Αγίου Χρυσοστόμου, το οποίο ο ίδιος ίδρυσε, στο βουνό

πάνω από το ακριτικό χωριό Φαιά Πέτρα του Σιδηροκάστρου, στον νομό Σερρών. Πραγματοποιούσε εβδομαδιαίες ομιλίες στις πόλεις του Σιδηροκάστρου και της Ηράκλειας και εξομολογούσε τακτικά το πλήθος των πονεμένων ψυχών που συνέρρεε σε αυτόν, τόσο από την χώρα μας όσο και από την Κύπρο και την Ευρώπη. «Εάν ήταν όλοι οι κληρικοί σαν κι αυτόν, όλοι θα πίστευαν. Βοηθούσε όλον τον κόσμο. Όταν του έφερναν πράγματα οι πιστοί, ρωτούσε ποια οικογένεια έχει ανάγκη και τα προσέφερε. Εγώ τον θεωρώ άγιο.», λέει ο κ. Γ. Γραμματάκης, κτηνοτρόφος του χωριού Φαιά Πέτρα. Στον τόπο αυτό παρέμεινε για τριάντα περίπου χρόνια μέχρι την οσία τελευτή του, στις 05.11.2009, σε ηλικία 82 ετών, λέγοντας: «Το στομάχι και το πουγγί του μοναχού πρέπει να είναι άδεια. Τα μόνα που κατόρθωσα.». Η εξόδιος ακολουθία του έγινε στον Ι. Ναό της Κοιμήσεως Θεοτόκου Σταυρουπόλεως Θεσσαλονίκης.

Αξιοθαύμαστη είναι και η πλη-

θώρα των επιστολών του στα πνευματικά του παιδιά, καθώς, αγρυπνώντας καθημερινά «νουθετών ένα έκαστον», έγραφε περί τις 2.500 επιστολές τον χρόνο. Στην τελευταία επιστολή του σε κάποιο από αυτά έγραφε:

«Πάσχα πάντας αγιάζον πιστούς.» Ο αγιασμός, όμως, αυτός δεν γίνεται αυτομάτως και χωρίς να το ξέρουμε, αλλά με συνειδητή και εκ μέρους μας προσπάθεια, ώστε τα μηνύματα αυτά να γίνουν ζωή μας με τη χάρη του Κυρίου μας.»

«Σκοπός της πνευματικής πορείας δεν είναι η προσκόλληση σε πρόσωπα που σήμερα ζουν και αύριο πεθαίνουν ή αχρηστεύονται για ιερό έργο χειραγωγίας ψυχών, αλλά η ένωση όλων μας με τον Κύριο μας Ιησού Χριστό. Γι' αυτό, προσευχή όλων μας και στο ζήτημα αυτό είναι η θερμή δέηση: "Κύριε, γνωρίσόν μοι όδόν έν ή πορεύσομαι" γνωρίσέ μου, Κύριε, το δρόμο που πρέπει να βαδίσω και στο ζήτημα ευρέσεως του Πνευματικού, που χρειάζομαι.»

Πάσχα Κυρίου, Θεσσαλονίκη, 19 Απριλίου 2009

Αναμφίβολα, θα πρέπει να παραπεθούν και ορισμένα αποσπάσματα της προσευχής του αγίου αυτού γέροντα, που αγάπησε πάρα πολύ τον Κύριο:

«Γιατί όποιος σε γνωρίζει, Κύριε, σε αγαπάει πιο πολύ από τον εαυτό του, απομακρύνεται από τον εαυτό του και έρχεται σε Σένα, για να νιώθει χαρά κοντά Σου και μέσα σε Σένα.»

«Εσύ είσαι η απόλυτη αλήθεια κι εγώ πέρα για πέρα ματαιότητα, καθώς κάθε φυσι-

κός άνθρωπος που ζει στον κόσμο αυτόν και μόνο γι' αυτόν. Ω Κύριέ μου, Κύριε! Ω Κύριε της αγάπης μου! Παρ' όλα αυτά, πόσο θα ήθελα να σε αγαπήσω απόλυτα μόνο για Σένα! Μόνο γιατί είσαι αυτός που είσαι! Μόνο γιατί αξίζεις να Σε αγαπώ ολόψυχα υπέρ εαυτόν, αιωνίως! Πότε, όμως, Κύριέ μου; Πότε;»

«Σε παρακαλώ δέξου μια ταπεινή προσφορά, Κύριε. Μια προσφορά ενός αναξίου ποιμένος ψυχών, που παρ' όλη την αθλιότητά του αγαπάει τα πρόβάτά Σου, δηλαδή τους αδελφούς του, γιατί κι αυτός πρόβάτό σου είναι και τα νιώθει ενωμένα μαζί του σε μία ενότητα "έν ένι πνεύματι καί μιᾷ καρδίᾳ" και ικετεύει γι' αυτά.»

Ας έχουμε την ευχή του και άσβεστο το παράδειγμά του στο μυαλό μας!

Όποιος σε γνωρίζει, Κύριε, σε αγαπάει πιο πολύ από τον εαυτό του, απομακρύνεται από τον εαυτό του και έρχεται σε Σένα, για να νιώθει χαρά κοντά Σου και μέσα σε Σένα

Επιμέλεια:

Αναστασία Μπιτσάνη
φοιτ. Πολιτ. Μηχανικών ΕΜΠ

Πηγές:

- Περιοδικό «ΤΑ ΝΕΙΑΤΑ», αρ. φύλλου 371, Ιαν-Φεβρ. 2010, άρθρο σελ.35
- Περιοδικό «ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ», αρ. τεύχους 444, Νοεμ-Δεκ 2009, άρθρο σελ 168
- http://egolpio.wordpress.com/2009/12/20/vitths_2/

- <http://eusebiosvittis.pblogs.gr/2009/12/teleftaia-epistolh-toy-makaristoy-p-efsebiy-bithh-prosta-pnefm.html>
- http://www.tideon.org/index.php?option=com_content&view=article&id=1472:-1927-2009-&catid=36:orthodoxipi-stikaizoieortologio&Itemid=67

- <http://vatopaidi.wordpress.com/2009/12/14/>

ΨΕΥΤΙΚΟΣ ΕΠΙΓΕΙΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Τα ναρκωτικά είναι ένα σύγχρονο κοινωνικό πρόβλημα που ταλανίζει τη κοινωνία μας. Αφορά όλους μας, γιατί έχει να κάνει με νέους σαν και εμάς και όχι μόνο. Τα ναρκωτικά άρχισαν να απασχολούν την ελληνική κοινωνία στις αρχές του 1970. Από τότε πολλοί κρατικοί φορείς προσπάθησαν να καταπολεμήσουν αυτή τη διαφαινόμενη μάστιγα, αλλά χωρίς να υπάρξει άμεση λύση.

Οι πρώτες αντιδράσεις ήρθαν από τη διυπουργική επιτροπή που συγκροτήθηκε τον Ιανουάριο του 1983 και έθεσε σε εφαρμογή τις νέες μεθόδους. Πλέον το πρόβλημα το αναλαμβάνουν ειδικοί επιστήμονες που μαζί με ομάδα ερευνητών ασχολούνται με τη θεραπευτική αγωγή και τη συμπεριφορά του ατόμου προς τα ναρκωτικά. Επιπλέον, επιδιώκεται η συνεργασία με διεθνείς οργανισμούς, όπως ο Ο.Η.Ε. Ακόμη, υπάρχει ενημέρωση σχετικά με τις επιπτώσεις και τις παρενέργειες που δημιουργούνται με τη χρήση αυτών των ουσιών σε πολλά διεθνή συνέδρια. Αυτή η προσπάθεια εντείνεται πολλές φορές από φορείς ιδιωτικού και δημόσιου τομέα όπως τα σχολεία. Οι

μαθητές πληροφορούνται για το τι είναι ναρκωτικά, πώς μπορούν να προφυλαχτούν και τι είδους κινδύνους διατρέχουν. Επιπρόσθετα, δημιουργούνται κέντρα απεξάρτησης, όπως ο Ο.Κ.Α.Ν.Α., με ανεπτυγμένους καινοτόμους τρόπους για τη σωτηρία των ατόμων αυτών.

Ποιοι είναι οι λόγοι που τα άτομα αυτά καταφεύγουν σε αυτόν τον αργό θάνατο; Είναι πολλοί. **Οι νέοι κυρίως μη μπορώντας να αντέξουν τις συγκρούσεις με την οικογένειά τους και με τον ίδιο τους τον εαυτό βρίσκουν αυτό το λανθασμένο τρόπο να αποδράσουν από την ανιαρή καθημερινότητά τους. Προσπαθούν πολλές φορές να γίνουν ανεξάρτητοι και επιδιώκουν τη «δικαίωση» τους.** Επιπλέον, έχουν μεγάλη άγνοια και υποτιμούν τους κινδύνους. Για αυτό ευθύνεται και η ίδια η κοινωνία με τη παντελή έλλειψη πληροφόρησης. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα να πιάνονται οι νέοι της εποχής μας στα δίκτυα της μάστιγας των ναρκωτικών από τα λεγόμενα «βαποράκια». Πρόκειται για ανθρώπους που κάνουν τη λεγόμενη διακίνηση ναρκωτικών με προμήθειες που παίρνουν από

τους εμπόρους ναρκωτικών. Κάπου εδώ ξεκινά η ψεύτικη ζωή με τα παχιά λόγια! Τα βαποράκια προσφέρουν στα εξαρτώμενα άτομα έναν επίγειο παράδεισο με ελπίδες και μεγάλες προσδοκίες. Παραμυθιάζουν τους νέους με υποσχέσεις και τους παρουσιάζουν μια ζωή χωρίς αναστολές με κέντρο του κόσμου τους ίδιους. Εκτός από αυτό, τους λένε ότι αν δεν πάρουν ναρκωτικά θα θεωρούνται αναχρονιστικοί, γιατί στις μέρες μας είναι της μόδας και τους βεβαιώνουν πως μπορούν να τα σταματήσουν όποτε το επιθυμούν. Έτσι, λοιπόν, τα άτομα αυτά πέφτουν στην περιέργεια να γευτούν αυτόν τον «ιδανικό» κόσμο, τον κόσμο των ναρκωτικών ο οποίος τις περισσότερες φορές δεν έχει γυρισμό. Η νιότη μαζί με το λογικό χάνονται σιγά σιγά, φθείρονται οδηγώντας σε ένα σίγουρο τέλος, έναν φριχτό, αργό, επώδυνο κι εξευτελιστικό θάνατο.

Αν και έχουν ενταθεί οι έρευνες από τις αστυνομικές αρχές κατά των ναρκωτικών, παρατηρείται μία συνεχόμενη αύξηση στους διακινητές, οι περισσότεροι από τους οποίους θεωρούνται η αφρόκρε-

μα της κοινωνίας, αφού ασκούν επαγγέλματα όπως ειδικευμένοι δικηγόροι, στελέχη σε κολοσσιαίες επιχειρήσεις και συνδικάτα του οργανωμένου εγκλήματος, με επισημονικό προσωπικό. Όλοι αυτοί διοχετεύουν στην αγορά τα ναρκωτικά με πολλούς τρόπους, ώστε να περνούν απαρατήρητοι. Εμφανίζεται, επίσης, μια ροπή προς τα «βαριά» ναρκωτικά όπως κοκαΐνη, ηρωίνη, αμφεταμίνες, όπιο, μορφίνη κ.α. Το ανησυχητικό είναι ότι έρχονται ενώπιον της δικαιοσύνης όλο και νεότερα σε ηλικία άτομα που κατηγορούνται για διακίνηση ναρκωτικών.

Πόσο εύκολο είναι όμως ο άνθρωπος να ελευθερωθεί από αυτά τα δεσμά; Η αλήθεια είναι ότι είναι δύσκολο. Ο καθένας από εμάς δεν έχει έτσι και αλλιώς ένα είδος εξάρτησης; Μια εξάρτηση που απομακρύνει τον άνθρωπο από τον τελικό σκοπό του. Ο καθένας μας, όμως, θα πρέπει να γνωρίζει ότι σε αυτό το δρόμο δεν είμαστε μόνοι μας. Έχουμε μπροστάρνη τον ίδιο το Θεό. Αυτός είναι η αλήθεια, η ζωή και η οδός.. **Ακριβώς αυτό πρέπει να βιώσουν τα παιδιά των ναρκωτικών, την αγάπη και την ελπίδα χωρίς κατάκριση και περιθωριοποίηση από εμάς.** Θα πρέ-

πει η κοινωνία να δείξει ότι αυτά τα άτομα είναι μέλη της με ίσες ευκαιρίες για να μπορέσουν να απομακρυνθούν από τις κακές συνναστροφές. **Όπως λέει και ο γέροντας Σιλουανός «κράτει τον νουν σου εις τον άδην και μη απελπίζου». Διότι η απελπισία είναι σχέδιο του πονηρού.**

Αυτός ενεργεί με βάση και τη δικιά μας ολιγοπιστία και έτσι οδηγούμαστε στην απογοήτευση και σε λάθος μονοπάτια. Αυτό συνέβη σε ένα νεαρό παιδί, τον Πάνο που πίστευε πως η οικογένεια του δεν τον στηρίζει. Οι γονείς του είχαν να φροντίσουν το μικρότερο τους γιο ο οποίος ήταν παιδί με ειδικές ανάγκες. Ο Πάνος άρχισε να ζηλεύει και να νοιώθει μειονεκτικά απέναντι στα άλλα παιδιά της ηλικίας του. Άρχισε να τσακώνεται με τους γονείς του μη μπορώντας να κατανοήσει τη δυσκολία που περνούσαν. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να καταπέσει ψυχολογικά και έτσι κατέφυγε στα ναρκωτικά που με τον καιρό έπαθε εξάρτηση. Όταν οι γονείς του κατάλαβαν τι συμβαίνει στο παιδί τους, ζήτησαν βοήθεια από ειδικούς. Αυτοί τους εξήγησαν πως για το καλό του παιδιού τους πρέπει να φανούν ψύχραιμοι και δυνατοί. Έμαθαν και κατανόησαν τους

κινδύνους εξάρτησης του Πάνου και αφού πείστηκαν να βάλουν το άρρωστο παιδί τους σε ένα ειδικό ίδρυμα αφιερώθηκαν εξολοκλήρου στο πρόβλημα του Πάνου. Του έδωσαν να καταλάβει πόσο σημαντικός είναι στη ζωή τους και τον έπεισαν να πάει στον αγαπημένο του θείο στο εξωτερικό για απεξάρτηση. Ύστερα από πέντε χρόνια ο Πάνος επέστρεψε υγιής συνειδητοποιώντας τις δυσκολίες και τον αγώνα των γονιών του. Εδώ πρέπει να επισημάνουμε ότι οι γονείς του όλο αυτό το διάστημα έπαιρναν δύναμη από τον Θεό και με προσευχή κατάφεραν να αναγεννήσουν το παιδί τους.

Αυτό ακριβώς είναι και το μυστικό για κάθε χριστιανό. **Όλοι μας κουβαλάμε το δικό μας σταυρό μόνο που ο χριστιανός τον σηκώνει με τη βοήθεια του Θεού και ηρεμεί πνευματικά..** Αυτό πρέπει να κάνουμε. Να βλέπουμε στη ζωή μας ότι δεν είμαστε μόνοι αλλά συμπορευόμαστε και παίρνουμε κουράγιο και δύναμη από τον Κύριο που θέλει μόνο το καλό μας και θυσιάστηκε για τις αμαρτίες μας.

Επιμέλεια:

Νικόλαος Καλοβελώνης

Πτυχιούχος Λογιστικής

Ανακύκλωση Ηλεκτρικών και Ηλεκτρονικών Συσκευών

ΠΑΡΕΜΒΟΛΗ

«Ο ευχαριστιακός πολιτισμός της εκκλησίας
είναι αυθεντικός, οικολογικός πολιτισμός»
Οικουμενικός Πατριάρχης, κ.κ. Βαρθολομαίος, 2-2-2010

Εί ν α ι αναμφισβή-
τ η τ ο γ ε γ ο -
ν ό ς ό τ ι ο λ ο σ έ -
ν α κ α ι π ε ρ ι σ -
σ ό τ ε ρ ο ε μ π ε -
δ ώ ν ε τ α ι σ τ η ν
κ ο ι ν ω ν ί α μ α ς κ α ι
ι δ ι α ί τ ε ρ α σ τ ο υ ς
ν έ ο υ ς η ι δ έ α τ η ς α ν α κ ύ κ λ ω σ η ς .

Όλο και περισσότεροι συμπολί-
τες μας πετάμε τα άχρηστα χαρτιά,
γυαλιά και τενεκεδάκια στα δοχεία
ανακύκλωσης, αλλά δεν κάνουμε
το ίδιο, από άγνοια τις περισσότε-
ρες φορές, για τις οικιακές ηλε-
κτρικές και ηλεκτρονικές συσκευ-
ές όπως ψυγεία, κομπιούτερ, τηλε-
οράσεις, κουζίνες κλπ, όταν αυτές
απαξιωθούν ή πάθουν ανεπανόρ-
θωτη βλάβη ή αν η αποκατάστα-
ση τυχόν βλάβης τους είναι οικο-
νομικά ασύμφορη.

Είναι, βέβαια, αυτονόητο ότι
πετάμε για παράδειγμα τις παλιές
μας τηλεοράσεις, σπανιότερα απ'
όσο πετάμε τις εφημερίδες μας και
γι' αυτό ίσως δεν μας πολυαπα-
σχολεί το που θα απορριφθούν.

Παραγνωρίζουμε, όμως, το γε-

γονός ότι αφενός οι άχρηστες αυ-
τές συσκευές μπορούν να προκα-
λέσουν σοβαρά προβλήματα στο
περιβάλλον και αφετέρου ότι για
την κατασκευή τους έχουν χρησι-
μοποιηθεί από τους κατασκευα-
στές τους πολύτιμες πρώτες ύλες
που μπορούν να ανακυκλωθούν.
Αγνοούμε, επίσης, ότι έχει κατανα-
λωθεί μεγάλη ποσότητα πολύτιμης
και δαπανηρής ενέργειας - από την
εξόρυξη των υλικών ως τη μετα-
φορά των συσκευών στο κατάστι-
μα λιανικής πώλησης- μέρος της
οποίας μπορεί να εξοικονομηθεί
με την ανακύκλωση υλικών τους.

Όταν τα μη αναλώσιμα προϊόντα
δεν είναι ανακυκλώσιμα, καταλή-
γουν μαζί με τα επικίνδυνα περιε-
χόμενά τους (βαρέα μέταλλα, όπως
μόλυβδος, κάδμιο και ψευδάργυρος),
στις χωματερές ή τους αποτεφρω-
τήρες. Και οι δύο μέθοδοι έχουν,
δυστυχώς, φοβερούς κινδύνους.
Όσον αφορά στην αποτέφρωση, η
μεγαλύτερη ποσότητα υδραργύρου
ανεβαίνει από την καπνοδόχο μα-
ζί με τον καπνό ρυπαίνοντας τον
αέρα που όλοι αναπνέουμε, ενώ
ο μόλυβδος και το κάδμιο παρα-

μένουν στη στάχτη απ' όπου θα
πρέπει να καθαριστούν. Η απόρρι-
ψη στις χωματερές πάλι, αποτελεί
πρόβλημα, για τους εξής λόγους.:
Κατά πρώτον, τα αντικείμενα αυτά
καταλαμβάνουν αρκετό χώρο. Κα-
τά δεύτερον, παρόλο που τα τοξι-
κά προϊόντα δεν αποτελούν κίνδυ-
νο στις χωματερές που έχουν σω-
στές προδιαγραφές, τα ατυχήμα-
τα δε σπανίζουν και όταν υπάρξει
διαρροή μολύνονται οι γειτονικές
λίμνες και ποτάμια και ο υδροφό-
ρος ορίζοντας.

**Μπορούμε λοιπόν από σήμε-
ρα, σεβόμενοι τη Δημιουργία,
να ξεκινήσουμε την ανακύκλω-
ση των οικιακών ηλεκτρικών
και ηλεκτρονικών συσκευών.**

Στην προσπάθειά μας αυτή θα
μας βοηθήσουν οι παρακάτω πρα-
κτικές πληροφορίες:

**Ποιες ηλεκτρικές
συσκευές
ανακυκλώνονται;**

Όλες οι ηλεκτρικές και ηλεκτρο-
νικές συσκευές μπορούν να ανακυ-
κλωθούν! Οι κατηγορίες των προ-
ϊόντων που μπορούν να διαχειρι-

στούν είναι οι μεγάλες οικιακές συσκευές (ψυγεία, κουζίνες, πλυντήρια κ.α.), μικρές οικιακές συσκευές (καφετιέρες, αποχυματές κ.α.), εξοπλισμός πληροφορικής και τηλεπικοινωνιών (υπολογιστές, εκτυπωτές, scanner, φωτοτυπικά, τηλεφωνικές συσκευές σταθερής και κινητής τηλεφωνίας), καταναλωτικά είδη, φωτιστικά είδη, ηλεκτρικά και ηλεκτρονικά εργαλεία (εξαιρουμένων των μεγάλων κλίμακας σταθερών βιομηχανικών εργαλείων), παιχνίδια και εξοπλισμός ψυχαγωγίας και αθλητισμού, ιατροτεχνολογικά προϊόντα (εξαιρουμένων των εμφυτευσιμών και μολυσμένων), όργανα παρακολούθησης, διάφορες καθημερινές συσκευές (κλιματιστικά, συσκευές επικοινωνίας κ.α.) και ελέγχου και συσκευές αυτόματης διανομής.

Τι μπορώ να κάνω για να ανακυκλώσω κάποιες συσκευές;

Για τις μεγάλες συσκευές (όπως ψυγεία, κουζίνες, πλυντήρια, ογκώδεις τηλεοράσεις, φωτοτυπικά κ.α.): Με την αγορά καινούριας συσκευής ζητώ στο κατάστημα να πάρουν πίσω την αντίστοιχη παλιά μου ή τηλεφωνώ στο Δήμο της περιοχής μου για να ζητήσω

να περισυλλέξουν τη συσκευή και την κατεβάζω στο πεζοδρόμιο την ώρα που έχει συμφωνηθεί.

Για τις μικρές συσκευές (όπως καφετιέρες, σκούπες, υπολογιστές, μικρές τηλεοράσεις κ.α.):

Μεταφέρω τη μικροσυσκευή σε ένα από τα επιλεγμένα σημεία των συμβεβλημένων Δήμων (όπως σχολεία, ΚΕΠ, ΚΑΠΗ κ.α.) ή μεταφέρω τη μικροσυσκευή σε ένα από τα συνεργαζόμενα καταστήματα ηλεκτρικών ειδών και supermarket.

Για τους λαμπτήρες οικονομίας/φθορισμού:

Μεταφέρω τους λαμπτήρες στον κοντινότερο σημείο των συμβεβλημένων Δήμων σε ένα από τα συνεργαζόμενα καταστήματα λιανικής

Γιατί είναι χρήσιμη η ανακύκλωση των ηλεκτρικών συσκευών;

Ανακυκλώνοντας τις ηλεκτρικές σου συσκευές:

• Εξοικονομείς φυσικούς πόρους.

- Εξοικονομείς ενέργεια!
- Σώζεις το περιβάλλον!
- Σώζεις την υγεία και το μέλλον των παιδιών σου!
- Νιώθεις καλύτερα!

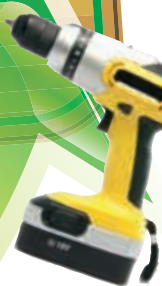
Βοήθησε και εσύ το περιβάλλον, πετώντας τις παλιές ηλεκτρικές συσκευές στους ειδικούς κάδους ανακύκλωσης ηλεκτρικών συσκευών!

Επιμέλεια:

Έκτωρ - Παύλος Παραδείσης
Φοιτητής του Τμήματος
Πληροφορικής και Τηλεπικοινωνιών
(ΕΚΠΑ)

Χρήσιμοι σύνδεσμοι:

- ΑΝΑΚΥΚΛΩΣΗ ΣΥΣΚΕΥΩΝ Α.Ε.:
<http://www.electrocycle.gr>
- www.minerv.gr/anakyklosi/general/general.html
- www.weee-forum.org

Ένα άηλο βράδυ τον άκουσα να κλαίει σίγηρα.
 Χτύπησα την πόρτα και μνήκα. Μου 'δειξε πάνω στο
 κομοδίνο ένα μικρό ξύλινο σταυρό.
 "Είδες -μου λέει- γεννήθηκε η ευστηλαχνία". Έσκυφα τότε το
 κεφάλι κι έκλαψα κι εγώ.
 Γιατί θα περνούσαν αιώνες και αιώνες και σε θα 'χαμε να
 γούμε τίποτα ωραιότερο απ' αυτό.

Τάσος Λειβαδίτης
 "Η Γέννηση" (1983), από την συλλογή "Ο αδελφός Ιησούς".

Συμβαίνουν...

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΡΟΤΥΠΟ Η ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΒΕΡΟΙΑΣ

Το βραβείο Πρόσβασης στη Μάθηση «Access to Learning Award (ATLA)» συνοδευόμενο από το χρηματικό έπαθλο των ενός εκατομμυρίου δολαρίων απονεμήθηκε από το ίδρυμα «Μπιλ και Μελίντα Γκέιτς» στη δημόσια βιβλιοθήκη Βέροιας τιμώντας την ως πρότυπο βιβλιοθήκη στην Ελλάδα και σε όλο τον κόσμο, μεταξύ των 250 και πλέον υποψηφιοτήτων απ' όλον τον κόσμο. Η Δημόσια Βιβλιοθήκη της Βέροιας έχει ανταποκριθεί στις απαιτήσεις που θέτει το βραβείο αναπτύσσοντας ένα δίκτυο υπηρεσιών βιβλιοθήκης και πληροφόρησης, παρέχοντας στους 50.000 και πλέον κατοίκους της Βέροιας και ακόμα σε 130.000 πολίτες των γύρω περιοχών δωρεάν πρόσβαση σε ηλεκτρονικούς υπολογιστές και στο Διαδίκτυο, προσεγγίζοντας ανθρώπους σε απομακρυσμένες αγροτικές περιοχές με κινητές βιβλιοθήκες εξοπλισμένες με βιβλία και φορητούς ηλεκτρονικούς υπολογιστές κλπ. Η τελετή βράβευσης έγινε στο Γκέτεμποργκ της Σουηδίας.

Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΜΕΤΑ ΑΠΟ 88 ΧΡΟΝΙΑ!

Με μεγάλη συγκίνηση τελέστηκε, έπειτα από 88 χρόνια, η πρώτη Θεία Λειτουργία στην ιστορική Μονή της Παναγίας Σουμελά στον Πόντο, παρουσία του Οικουμενικού Πατριάρχη, κ.κ. Βαρθολομαίου, του Μητροπολίτη Δράμας κ. Παύλου και του εκπροσώπου του Πατριάρχη Μόσχας Επισκόπου Τύχωνα, Ελλήνων και Ρώσων βουλευτών, αξιωματούχων των ποντιακών οργανώσεων από όλο τον κόσμο και χιλιάδων κόσμου. «Μετά από ογδόντα οκτώ έτη ληθάργου και σιωπής... ακούσθηκε ξανά το παρήγορον "εν τη Γεννήσει την παρθενίαν εφύλαξας, εν τη Κοιμήσει τον κόσμον ου κατέλιπες, Θεοτόκε". Σήμερα ζούμε ένα κορυφαίο θρησκευτικό και ιστορικό γεγονός.», αναφώνησε συγκινημένος ο Οικουμενικός Πατριάρχης κλείνοντας την ομιλία του με μήνυμά του στην τουρκική.

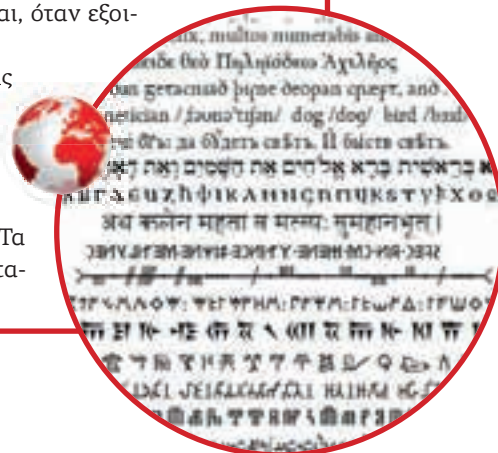

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΣΕ ΒΡΕΤΑΝΙΚΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Από τον Σεπτέμβριο ξεκίνησε η διδασκαλία αρχαίων ελληνικών σε βρετανικά δημόσια σχολεία, ύστερα από πρωτοβουλία της οργάνωσης για τη διδασκαλία των κλασικών γλωσσών, σε πρώτη φάση, σε 13 σχολεία στο Όξφορντσαϊρ.

Η Λόρνα Ρόμπινσον, διευθύντρια του προγράμματος «Ιρις», είναι πεπεισμένη ότι η διδασκαλία των αρχαίων ελληνικών θα έχει σημαντικά ευεργετήματα για τους μαθητές. «Από την εμπειρία μας γνωρίζουμε ότι ενώ (η διδασκαλία) πράγματι προσθέτει μια επιπλέον διάσταση στη μάθηση, τελικά ο κόσμος προσαρμόζεται πολύ γρήγορα και αρχίζει να το ευχαρισιέται, όταν εξοικειωθεί», δήλωσε.

Οι μαθητές θα διδάσκονται την αλφάβητο, γραμματική και λεξιλόγιο της αρχαίας ελληνικής γλώσσας αλλά και στοιχεία πολιτισμού όπως η γέννηση και η εξέλιξη των Ολυμπιακών Αγώνων και οι κωμωδίες του Αριστοφάνη. Η διευθύντρια ενός δημοτικού σχολείου στο Όξφορντσαϊρ είπε χαρακτηριστικά στην Daily Telegraph ότι η προγενέστερη εισαγωγή των λατινικών πήγε καλά οπότε δέχτηκαν θετικά και τα αρχαία ελληνικά. «Τα παιδιά αντιλαμβάνονται καλύτερα τη γλώσσα, αναγνωρίζουν τη σχέση μεταξύ των γλωσσών και το διασκεδάζουν».

«ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ»

Από 2 έως 5 Σεπτεμβρίου 2010 έλαβε χώρα στην Αθήνα η «Σύνοδος των Εφήβων», με πρωτοβουλία της Συνοδικής Επιτροπής επί της Χριστιανικής Αγωγής και της Νεότητας, της Εκκλησίας της Ελλάδος. Πρόκειται για ένα εκπαιδευτικό πρόγραμμα απευθυνόμενο σε μαθητές Λυκείου όλων των Ι. Μητροπόλεων. Τα παιδιά είχαν την ευκαιρία να ασκηθούν στη συνοδική διαχείριση θεολογικών και πρακτικών καθημερινών προβλημάτων, στη μεθοδολογία λήψης αποφάσεων και την καλλιέργεια του εκκλησιαστικού ήθους γύρω από ζητήματα νέων τεχνολογιών, βιοηθικής, μετανάστευσης, ανεργίας, εκπαίδευσης κá.

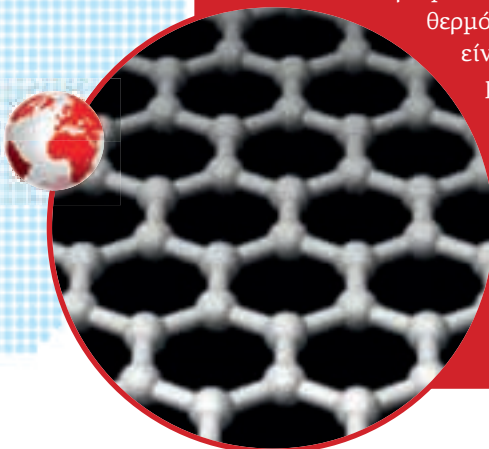
ΓΑΛΛΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΤΕΙΑΣ

Σε εφαρμογή τέθηκε ένα χρόνο μετά την ψήφισή του από τη Γαλλική Εθνοσυνέλευση, ο νέος νόμος για την καταπολέμηση της πειρατείας από το διαδίκτυο. Τα πρώτα προειδοποιητικά μηνύματα εστάλησαν στο τέλος Σεπτεμβρίου σε όσους αποπειράθηκαν να κατεβάσουν ταινίες και μουσική. «Προσοχή, η σύνδεσή σας στο Διαδίκτυο χρησιμοποιείται για την τέλεση πράξεων που μπορεί να συνιστούν ποινικό αδίκημα» γράφει το προειδοποιητικό μήνυμα, συνοδευόμενο από δισκέτιδο κείμενο της Ανώτατης Αρχής για την Διάδοση των Έργων και την Προστασία των Πνευματικών Δικαιωμάτων στο Διαδίκτυο (Hadopi). Σε περίπτωση μη συμμόρφωσης, αποστέλλεται ένα ακόμα μήνυμα και παραπέρα οι χρήστες κινδυνεύουν να τους επιβληθεί πρόστιμο και να διακοπεί η σύνδεσή τους στο διαδίκτυο για διάστημα έως και ένα έτος. Να σημειωθεί ότι ο νέος γαλλικός νόμος θεωρείται ο αυστηρότερος παγκοσμίως στο παράνομο κατέβασμα αρχείων.

ΣΕ ΔΥΟ ΡΩΣΟΥΣ ΤΟ ΝΟΜΠΕΛ ΦΥΣΙΚΗΣ 2010

Οι Αντρέι Γκέιμ και Κωνσταντίν Νοβοσέλοφ, δύο Ρώσοι επιστήμονες, καθηγητές στο Πανεπιστήμιο του Μάντσεστερ κέρδισαν το Νομπέλ Φυσικής για το έτος 2010 χάρη στην εργασία τους με το γραφένιο, το λεπτότερο και ισχυρότερο γνωστό υλικό στον πλανήτη. Πρόκειται για μία μορφή άνθρακα, ένα επίπεδο φύλλο, σχεδόν διάφανο που αποτελεί πολύ καλό αγωγό ηλεκτρισμού και τον καλύτερο από όλα τα υπόλοιπα υλικά, αγωγό θερμότητας. Ωστόσο, παρά το απειροελάχιστο πάχος του, είναι τόσο πυκνό, που ούτε το ήλιο, το μικρότερο άτομο αερίου, μπορεί να το διαπεράσει. Οι δύο επιστήμονες εξήγαγαν το γραφένιο από τον γραφίτη, που χρησιμοποιείται στα μολύβια, αποσπώντας με τη χρήση ενός απλού σιλοτέιπ ένα λεπτό φύλλο άνθρακα. Το γραφένιο μπορεί να χρησιμοποιηθεί σε πειράματα της κβαντικής φυσικής που ως τώρα θεωρούνταν αδύνατα, ενώ είναι πολύτιμο στην κατασκευή οθονών αφής, ηλιακών πάνελ και άλλων καινοτόμων συσκευών.

Θέματα Πνευματικής Ζωής

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΩΣ ΑΓΙΟΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ

Στην καθημερινή μας γλώσσα με τὸν ὄρο «πνευματικὸ» ἄνθρωπο ἐννοοῦμε συνήθως τὸν διανοούμενο ἢ τὸν καλλιτέχνη. **Στὴν ἐκκλησιαστικὴ γλώσσα, ὅμως, πνευματικὸς ἄνθρωπος σημαίνει κάτι διαφορετικὸ: τὸν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος κινεῖται στὴν ζωὴ του μετὰ τὴν ἔμπνευση καὶ καθοδήγηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.** «Ὁ γὰρ μὴκεντι κατὰ σάρκα ζῶν, ἀλλὰ Πνεύματι Θεοῦ ἀγόμενος καὶ Υἱὸς Θεοῦ χρηματίζων καὶ σύμμορφος τῆς εἰκόνος τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ γενόμενος, πνευματικὸς ὀνομάζεται»¹.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διευκρινίζει ὅτι σὲ κάθε ἄνθρωπο ὑπάρχει ἓνα διπλὸ φρόνημα: τὸ φρόνημα τὸ πνευματικὸ (τοῦ πνεύματος) καὶ τὸ φρόνημα τὸ σαρκικὸ (τῆς σαρκός). Μεταξὺ αὐτῶν τῶν δύο φρονημάτων ὑπάρχει διάσπασις, ἀντίθεσις καὶ ἀντιπαλότης². Ἡ ἀμαρτία καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπο σαρκικὸ: «ἡ ψυχὴ ἐὰν κυριευθῇ ὑπὸ τοῦ διαβόλου καὶ ποιῇ τὴν κατ' ἐνέργειαν ἀμαρτίαν, καταπατεῖ τὸ φρόνημα αὐτῆς καὶ ποιεῖ αὐτὴν μηδὲν φρονεῖν πνευματικόν, ἀλλὰ πάντοτε τὰ γῆινα καὶ φρονεῖν καὶ ποιεῖν»³. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ προκαλεῖ ἀντιδράσεις στοὺς ἔχοντες σαρκικὸ φρόνημα ἄνθρωποις: «Καθάπερ γὰρ ἡλίου ἀκτὶς ἐν οἰκίᾳ σκοτεινῇ ποθεν εἰσελθοῦσα, οἷα δὴ βέλος τιτρώσκει καὶ διατέμνει τὸ σκότος, οὕτω καὶ λόγος θεόπνευστος ἀνδρὸς πνευματικοῦ καὶ ὁσίου, ὡς δίστομος μάχαιρα ἐν καρδίᾳ ἀνθρώπου σαρκικοῦ γίνεται, ὀδύνην ἐμποιοῦσα καὶ πρὸς ἀντιλογίαν καὶ μῖσος ὑπὸ τῆς ἀγνωσίας καὶ ἀπιστίας αὐτὴν διεγείρουσα»⁴. Γιὰ νὰ γεννηθῇ μέσα μας τὸ

πνευματικὸ φρόνημα, πρέπει νὰ προσηγηθῇ ὁ θάνατος τοῦ σαρκικοῦ φρονήματος: «Ἀποκτείνωμεν τὸ φρόνημα τῆς σαρκός, τὸ μὴ δυνάμενον ὑποταγεῖναι τῷ νόμῳ τοῦ Θεοῦ, ἵνα τὸ φρόνημα τοῦ πνεύματος ἰσχυρὸν ἡμῖν ἐγγένηται, δι' οὗ (=μέσῳ τοῦ ὁποῖου) ζωὴ καὶ εἰρήνη περιγίνεσθαι πέφυκε»⁵.

Ἡ πνευματικὴ ζωὴ, κατὰ τὴν Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας, εἶναι καρπὸς τῆς ἀγιοπνευματικῆς ζωῆς, δηλ. τῆς ζωῆς τοῦ χριστιανοῦ ὁ ὁποῖος ἐμπνέεται, καθοδηγεῖται καὶ ἀφήνεται, στὴν μεταμορφωτικὴ καὶ ἀγιαστικὴ ἐνέργεια τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος τονίζει ἰδιαίτερος τὴν μεγάλη δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος: «Τοιαύτη γὰρ ἡ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δύναμις καὶ καθάπερ τὸ πῦρ τοῦτο τὸ αἰσθητόν, ἐπειδὴν λάβῃ τὸν πλητὸν τὸν διαλελυμένον, ὁστρακὸν ἰσχυρὸν αὐτὸν ἀποδείκνυσιν· οὕτω δὴ καὶ τὸ πῦρ τοῦ Πνεύματος, ἐπειδὴν λάβῃ ψυχὴν εὐγνώμονα, κὰν εὖρη πηλοῦ μᾶλλον διαλελυμένην, σιδήρου στερεωτέραν αὐτὴν ἀπεργάζεται· καὶ τὸν πρὸ μικροῦ τῷ βορβόρῳ τῶν ἀμαρτημάτων μεμολυσμένον, ἀθρόον τοῦ ἡλίου λαμπρότερον ἀναδείκνυσιν».

Σκοπὸς τῆς χριστιανικῆς ζωῆς εἶναι ἡ ἀπόκτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Αὐτὴ ἡ ἀπόκτηση τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ δὲν γίνεται ἀκόπως καὶ αὐτόματα. Προϋποθέτει τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν προσπάθεια τοῦ πιστοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ ἐτόνιζαν οἱ ἀρχαῖοι ἀσκητές: «Δὸς αἶμα καὶ λάβε πνεῦμα». Μεγάλη δυσκολία στὴν πνευματικὴ ζωὴ τοῦ χριστιανοῦ φέρει ὁ σύγχρονος τρόπος ζωῆς. «Τὸ κάθε τι εἰς τὴν ζωὴν τῶν συγχρόνων πόλεων εἶναι, θὰ ἔλεγε κανεὶς, ὑπολογισμένον ὥστε νὰ ἐμποδίσῃ τὸν ἄνθρωπον νὰ συγκεντρωθῇ, νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ταμι-

εῖον τῆς ψυχῆς του καὶ νὰ ἀσχοληθῇ μετὰ πράγματα ποὺ ἔχουν σχέσιν μετὰ τὴν πνευματικὴν ζωὴν. Εἰς τὸ τέλος τῆς ἡμέρας, ἀκόμη καὶ ὁ πνευματικώτερος τῶν ἀνθρώπων εἶναι δυνατόν νὰ αἰσθανθῇ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐξηντλημένου, ἐξουθενωμένου καὶ τελείως ἀποδιοργανωμένου ἀπὸ τὸν συνεκτὴ θόρυβον τῶν μηχανῶν, ἀπὸ τὴν ἀναρχικὴν ποικιλίαν τῶν παραστάσεων ποὺ ἐκτυλίσσονται ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν του, ἀπὸ τὰ ἐκτυφλωτικὰ φῶτα καὶ τὸν στάσιμον ἀέρα τῶν γραφείων, τῶν καταστημάτων ἢ ἀπλῶς τῶν ὁδῶν». Οἱ πολλὰ καὶ ἄκριτες συντυχίες ἀποσυντονίζουν τὴν πνευματικὴ ἐργασία: «συχνοτέρως εἰς τὰς τῶν φίλων καὶ ἀγαπῶν πατέρων κέλλας (=ἐὰν συχνὰ ἐπισκέπτεται τὰ κελλία τῶν ἀγαπῶν του πατέρων) ἀπερχόμενος ἕως βραδὺ κάθεται συνδειπνῶν, συμπίνων, προσομιλῶν αὐτοῖς· καὶ οὕτως ἐν τῷ κελίῳ ἐρχόμενος, ἄχρηστος γίνεται οὐ μόνον ἐν τῇ ἐσπερινῇ εὐχῇ, ἀλλὰ δὴ καὶ ἐν τῇ τοῦ ὁρθοῦ συνάξει, μηδὲν ὅλως πνευματικὸν ἢ ἐννοῶσαι ἢ διαπραχῆσθαι δυνάμενος». Ἀλλὰ καὶ οἱ πολλὰς ἀνέσεις δυσκολεύουν τὴν πνευματικὴν ζωὴ: «Ὁ μοναχὸς ἀποφεύγει τὴς εὐκολίας, γιατί δὲν τὸν βοηθᾶνε πνευματικά. Στὴν κοσμικὴ ζωὴ δυσκολεύονται οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὴς εὐκολίας τὴς πολλὰς». «Σήμερα ὁ ἄνθρωπος στρέφεται σχεδὸν ἀποκλειστικὰ πρὸς τὴν εὐκολία, τὴν ἄνεση, τὴν εὐχαρίστηση, ἐνῶ παράλληλα λησμονεῖ τὴν ἀξία τοῦ μόχθου, τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς θυσίας, ποὺ ἀποτελοῦν προϋποθέσεις γιὰ τὴν ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ ἀνάπτυξή του». Γι' αὐτὸ καὶ ἐν τέλει ἡ πνευματικότης εἶναι καρπὸς τοῦ συνδυασμοῦ τῆς μονώσεως καὶ τῆς κοινωνίας: «Τὸ κελλίον γὰρ ὑψοῖ, οἱ δὲ ἄνθρωποι δοκιμάζουσιν».

¹ Βλ. Ῥωμ. 8: 4-17.

² Ἀββᾶ Δωροθέου, Διδασκαλίας, ΙΓ' (Ἔργα Ἀσκητικά, σ. 320).

³ Μ. Βασιλείου, Προτρεπτικὴ εἰς τὸ ἅγιον Βάπτισμα, Ι (ΒΕΠ 54, 133).

⁴ Συμεὼν Ν. Θεολόγου, Κατηχήσεις, Δ' (Ἔργα, τόμ. Α', σ. 70).

⁵ Γεωργίου Μαντζαρίδου, «Ὁρθοδοξία καὶ οἰκολογικὴ κρίση», Κοινωνία 40 (1997), σ. 142.

Η φωνή των Πατέρων

✠ Αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου ✠

«Χριστὸς γεννᾶται»

«Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε, Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε, Χριστὸς ἐπὶ γῆς, ὑψώθητε. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ...» Μ' ἓνα λόγο: Ἀς ευφραίνωνται οἱ οὐρανοὶ καὶ ἀς ἀγάλλεται ἡ γῆ γιὰ τὸν ἐπουράνιο, ποὺ κατόπιν ἐγίνε ἐπίγειος. Ὁ Χριστὸς παρουσιάζεται με ἀνθρώπινο σῶμα, ἀγαλλιάσθε με τρόπο καὶ χαρά. Με τρόπο γιὰ τὴν ἐνοχὴ τῆς ἀμαρτίας καὶ με χαρά γιὰ τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας...

Πάλι διαλύεται τὸ σκοτάδι, πάλι ὑπάρχει τὸ φῶς. Πάλι τιμωρεῖται με σκοτάδι ἡ Αἴγυπτος καὶ πάλι ὁ ἱσραηλιτικὸς λαὸς φωτίζεται με τὸν πύρινο στύλο. Ὁ λαὸς ποὺ καθόταν στὸ σκοτάδι τῆς ἀγνοίας, ἀς δεῖ τὸ μεγάλο φῶς τῆς θεογνωσίας. «Τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν, ἰδοὺ γέγονε τὰ πάντα καινὰ». Τὸ νεκρὸ γράμι-

μα υποχωρεῖ. Τὸ πνεῦμα ἐπικρατεῖ. Οἱ σκιεὲς τοῦ νόμου περνοῦν. Ἡ ἀλήθεια θριαμβεῦει. Ὁ Μελχισεδέκ ποὺ ἦταν ἓνας τύπος, τώρα δείχνει ποῖον προεσήμαινε, δηλαδή τὸν Χριστό. Αὐτός, ποὺ ὡς Θεὸς δὲν ἔχει μητέρα, γεννιέται χωρὶς πατέρα. Γιατί στὸν Δημιουργὸ τῆς φύσεως δὲν ἰσχύουν οἱ φυσικοὶ νόμοι. Ὅλα τὰ ἔθνη χειροκροτήστε, γιατί «παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν, υἱὸς καὶ ἐδόθη ἡμῖν, οὗ ἡ ἀρχὴ ἐπὶ τοῦ ὧμου αὐτοῦ

Αὐτὸς ποὺ πλουτίζει με τὰ ἀγαθὰ Του τὸν κόσμον, γίνεται φτωχός, παίρνοντας ἀνθρώπινο σῶμα, γιὰ νὰ πλουτίσω ἐγὼ με τὴν θεότητά Του. Ποῖος μπορεῖ νὰ παραστήσει πόσος εἶναι ὁ πλούτος τῆς ἀγαθότητός Του;

καὶ καλεῖται τὸ ὄνομα αὐτοῦ μεγάλης βουλῆς ἄγγελος». Ἀς φωνάζει δυνατὰ ὁ Ἰωάννης Βαπτιστής: «Ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου». Καὶ ἐγὼ θα φωνάζω τὴν δύναμιν καὶ τὴν

σημασία τῆς μεγάλης αὐτῆς ἡμέρας (τῶν Χριστουγέννων).

Αὐτὸς ποὺ εἶναι ἀνάρχος καὶ αἰώνιος, τώρα λαμβάνει ἀρχή. Αὐτὸς ποὺ εἶναι ἀυθύπαρκτος, δημιουργεῖται. Αὐτὸς ποὺ εἶναι ἀπείρος, χωρεῖται στὴν περιορισμένη ἀνθρώπινη φύσιν. Αὐτὸς ποὺ πλουτίζει με τὰ ἀγαθὰ Του τὸν κόσμον, γίνεται φτωχός, παίρνοντας ἀνθρώπινο σῶμα, γιὰ νὰ πλουτίσω ἐγὼ με τὴν θεότητά Του. Ποῖος μπορεῖ νὰ παραστήσει πόσος εἶναι ὁ πλούτος τῆς ἀγαθότητός Του; Γι' αὐτὸ καὶ συ

μαζὶ με τὸν Ἀστέρα τρέξε καὶ μαζὶ με τοὺς Μάγους φέρε Του γιὰ δῶρα, χρυσὸ καὶ λιβάνι καὶ σμύρνα. Τίμησέ Του ὡς Βασιλέα καὶ Θεὸ καὶ ὡς Λυτρωτὴ, ποὺ νεκρώθηκε γιὰ σένα. Μαζὶ με τοὺς ποιμένες δόξασέ Του, με τοὺς ἀγγέλους ὕμνησέ Του, με τοὺς ἀρχαγγέλους σκίρτησε ἀπὸ χαρά. Ἀς εἶναι κοινὴ ἡ πα-

νήγυρις τῶν οὐρανίων καὶ τῶν ἐπιγείων δυνάμεων...»

Αποσπάσματα ἀπὸ τὴν Ὁμιλία ΑΗ

Δραστηριότητες

8-9-10 Σεπτεμβρίου
Τριήμερο για τους πρωτοετείς φοιτητές στις Σπέτσες

18 Σεπτεμβρίου

Εντευκτήριο καλωσορίσματος για τις πρωτοετείς φοιτήτριες στη ΧΦΕ

10-11-12 Σεπτεμβρίου
Τριήμερο για τις πρωτοετείς φοιτήτριες στην Άνδρο

14 Οκτωβρίου

Εξόρμηση Παρεμβολής σε
Φιλοσοφική - Θεολογική

Έορτή έναρξης των εργασιών της Χ.Φ.Ε.
για το ακαδημαϊκό έτος 2010-2011

29 Οκτωβρίου

Πρώτο εντευκτήριο για τις φοιτήτριες με
θέμα "Πρώτες Βοήθειες" με εισηγήτρια την
κα Ευγενία Ράμου, ειδική εκπαιδευτρια,
εκπαιδευτών πρώτων βοηθειών

31 Οκτωβρίου

Εκκλησιασμός στον Απ.Παύλο

1 Νοεμβρίου

Πρώτη Συνάντηση Παρεμβολής

Ημερολόγιο Χριστιανικής Φοιτητικής Ένωσης 2011!

Όπως κάθε χρόνο τα ένδεκα τελευταία χρόνια, έτσι και φέτος, η Χριστιανική Φοιτητική Ένωση έχει την χαρά να προβαίνει στην έκδοση του ημερολογίου της για το έτος 2011. Ένα από τα βασικότερα ζητήματα της πνευματικής ζωής αποτελεί το γενικότερο θέμα του φετινού ημερολογίου, η πίστη. Αφορμή για την επιλογή του θέματος, στάθηκε το σύνθημα εργασιών της νέας ακαδημαϊκής χρονιάς «Επὶ τῷ Κυρίῳ πέποιθα» (Ψαλμ.10,1), ένα σύνθημα καίριο και επίκαιρο, μέσα απ' το οποίο η Χ.Φ.Ε. θέλει να υπογραμμίσει την θεμελιώδη σημασία της πίστης, της εμπιστοσύνης στο Θεό που όλα μπορεί να τα διορθώνει, όλους να μας δυναμώνει, να μας γεμίζει ελπίδα και αισιοδοξία να ξεπερνάμε και την ελπίδα μας για την διατήρηση της ανθρωπιάς και της κοινωνικότητας, σε μια περίοδο κατά την οποία ο άνθρωπος έχει χάσει κάθε ίχνος πίστης και έχει πάψει την επιδίωξη προσέγγισης του Θεού.

Το ημερολόγιο προλογίζει ο Διδάκτωρ Θεολογίας-Λυκειάρχης κ.Ιωάννης Αγγελόπουλος. Συνοπτικά κείμενα, επιμελημένα από φοιτητές και πανεπιστημιακούς όπως οι κ.κ. Κορναράκης, Κοντόπουλος και Παντερής, καθώς, επίσης, πλούσιο φωτογραφικό υλικό συνθέτουν την εικόνα του ημερολογίου. Με αφορμή το σύνθημα της χρονιάς, λοιπόν, οι συγγραφείς του φετινού ημερολογίου καταθέτουν την εμπειρία τους για την πίστη ως προσωπικό βίωμα, την πίστη ως προϋπόθεση για ιεραποστολή, της σχέσης της με τη λογική, την εμπιστοσύνη στο Θεό στις προσωπικές αναζητήσεις της καθημερινότητας και άλλες πτυχές του βασικού αυτού θέματος.

Σκοπός της έκδοσης του ημερολογίου είναι η οικονομική ενίσχυση της Ορθόδοξης Εξωτερικής Ιεραποστολής στην Αφρική, όπου και φέτος θα διατεθούν εξ ολοκλήρου τα έσοδα από της πωλήσεις. Αξίζει εδώ να σημειωθεί ότι με τα έσοδα των δύο τελευταίων ημερολογίων των ετών 2009 και 2010, πραγματοποιήθηκαν στην περιοχή του Κογκό δύο Συνέδρια Ορθοδόξων νέων, καθοριστικής σημασίας για την εν γένει Ιεραποστολή στην Μαύρη Ήπειρο.

Το ημερολόγιο θα διατίθεται στα γραφεία της Χριστιανικής Φοιτητικής Ένωσης (οδ. Καρύτση 14, Παλαιά Βουλή, Αθήνα) και στο βιβλιοπωλείο «ΖΩΗ» στο ισόγειο του κτηρίου της ως άνω διεύθυνσης. Παραγγελίες μπορείτε να κάνετε ατομικά ή για συλλόγους, ομάδες, κύκλους κλπ στο xfe@xfe.gr και στο τηλέφωνο **210-3237.154**.

ΒΙΒΛΙΟ- παρουσιάσεις

**Δημ. Τρακατέλλης,
Αρχιεπισκόπου
Αμερικής**
**«Ένας άνθρωπος
μιλάει στον Θεό»**

Έκδοση Χριστιανικής
Φοιτητικής Ένωσης,
Αθήνα 2010

«Δισεκατομμύρια λέξεις ακούγονται κάθε ώρα πάνω στον πλανήτη μας. Αποτελούν το υλικό των κάθε μορφής συζητήσεων των ανθρώπων.

Πόσες όμως από τις λέξεις αυτές απευθύνονται στο Θεό; Πόσες ανή-

κουν σε διαλόγους ανθρώπου και Θεού; Είναι επείγουσα ανάγκη να κάνουμε τη συζήτηση μαζί Του πρωταρχικό στοιχείο της ζωής μας.»

Με αυτές τις σκέψεις ο συγγραφέας του γνωστού βιβλίου της Χ.Φ.Ε., Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος Αμερικής, κ. Δημήτριος, προλόγισε, ως διάκονος το 1960, το βιβλίο «Ένας άνθρωπος μιλάει στον Θεό» που εξαντλήθηκε και στις δύο εκδόσεις του σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα. «*Να μιλήσουμε στο Θεό. Να πούμε στον Ιησού τα προβλήματά μας. Να του εκθέσουμε τις δυσκολίες και τις απογοητεύσεις μας. Να εναποθέσουμε στα χέρια Του τα σχέδια, τους πόνους και τους πόθους μας.*» Ο Αρχιεπίσκοπος Αμερικής, με πατρική αγάπη και ποιμαντική μέριμνα θέτει εξαρχής και δίχως περιστροφές το σκοπό του βιβλίου αυτού που αποτελεί ένα σύνολο, όχι προσευχών, κατά τη συνηθισμένη έννοια του όρου, αλλά περισσότερο «*απόπειρες προσευχής, θέματα προσευχής, σκέψεις προσευχής.*»

Γραμμένες σε δεύτερο ενικό πρόσωπο και απευθυνόμενες με αμεσότητα, τα θέματα προσευχής βοηθούν τον αναγνώστη να μάθει να προσεύχεται απλά και ταπεινά, να εναποθέτει τις καθημερινές έγνοιες σ' έναν Θεό-Πατέρα που περιμένει απ' το παιδί να του ζητήσει ότι θέλει και όχι σ' έναν Θεό απόμακρο και απρόσιτο που θέλει μηχανικές απαγγελίες ξένες προς τις ιδιαίτερες ανάγκες μας. Χωρίς να παραμερίζονται οι γνωστές προσευχές

της Εκκλησίας μας, ο Αρχιεπίσκοπος Αμερικής, μας προσφέρει μέσα από αυτό το βιβλίο που η Χ.Φ.Ε. επανεκδίδει σε γ' έκδοση, **ένα βοηθήμα, ένα εργαλείο για να μάθουμε να συμπληρώνουμε στις ευχές της Εκκλησίας και με τα προσωπικά μας, ιδιαίτερα αιτήματα προς τον Θεό.**

Τα θέματα της προσευχής είναι χωρισμένα σε πέντε κύκλους στους οποίους υπάρχουν κατανεμημένα θέματα προσευχών για τον εαυτό μας, τους ανθρώπους γύρω μας, την επαγγελματική και πνευματική μας ζωή αλλά και προσευχές γύρω από τους βασικούς λόγους του Κυρίου. Γεμάτο από Αγιογραφικές παραπομπές στις οποίες αναφέρονται οι προσευχές αυτές, φέρνουν συνειρμικά στον νου του αναγνώστη την αμεσότητα και την τελωνική εκφορά των ψαλμών του Δαβίδ, όταν τους διαβάζει κανείς στην νεοελληνική τους απόδοση. Ευχαριστούμε και από τη θέση αυτή τον Σεβασμιώτατο Αρχιεπίσκοπο Αμερικής, κ. Δημήτριο ελπίζοντας ότι και η νέα επανέκδοση θα βοηθήσει ώστε οι δύο πρώτες λέξεις του τίτλου να αντικατασταθούν από το μικρό όνομα του κάθε αναγνώστη που θα μιλήσει ανοικτά στον καρδιογνώστη Θεό.

Επιμέλεια:

Το Διοικητικό Συμβούλιο της
Χριστιανικής Φοιτητικής Ένωσης

ΚΛΕΙΣΤΟ ΕΝΤΥΠΟ - ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ 868 - ΚΩΔΙΚΟΣ 5475
Χριστιανική Φοιτητική Ένωση, Καρύστη 14 - 105 61 Αθήνα